XX. évfolyam 41. szám Ára: 1 forint 1964. október 8

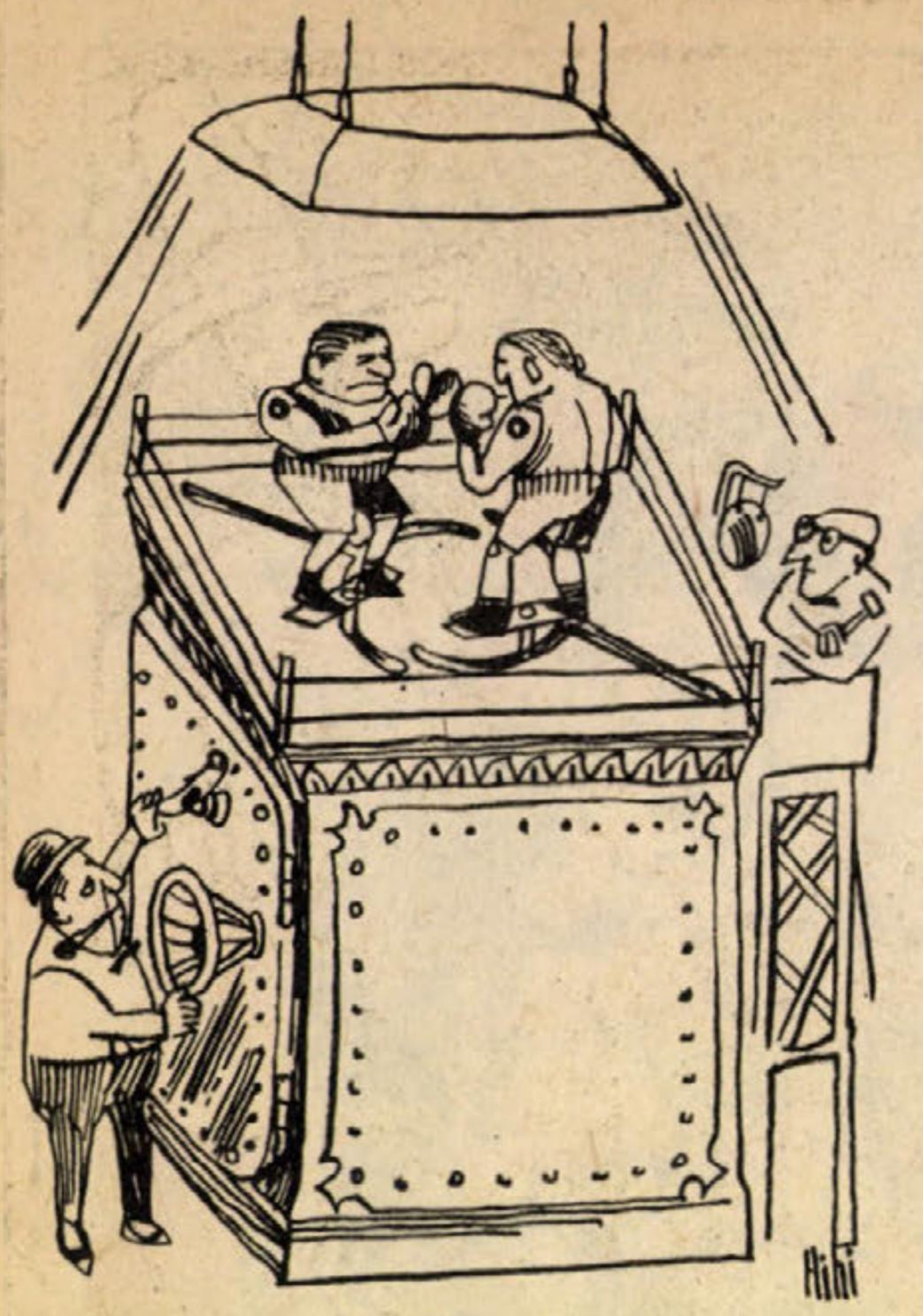
Ludas Matyi

DÉL-AMERIKÁBAN

— *Van még miből kölcsönt ígérni, külügyminiszter úr?*
— *Nincs, elnök úr.*
— *Akkor csak a latin népek testvériségéről fogok beszélni...*

Profimérkőzés

Végső megoldás

Emberbarát

BESZÁMOLÓ FEKETÉVEL

Eperjesiné a nagy eseményeket megillető fontoskodással közölte a férjével:

— Parlagék meghívtak szombat estére feketére.

— Tettüknek oka? — kérdezte a férj komoran.

— Az olaszországi útjuk fényképeit akarják megmutatni.

A férfi kifakadt:

— Kissé unom már az ilyesmit! Az ismerősök hazaérkeznek a nyaralásból és fitogtatják a fényképeiket. Ez én vagyok az Eiffel toronnyal, ez én vagyok a milánói dómmal, ez én vagyok a Mona Lisával!

Természetesen nyájas mosollyal jelentek meg a vendéglátó házban és a többi vendéggel együtt vidáman fogyasztották a feketét és az annak kíséretében megjelent linzert.

„Majd csak átesünk a fotókiállításon is" — vigasztalta magát Eperjesi. Nem számolt szegény a technika fejlődésével, nem számolt azzal, hogy ma már külföldet járó turistáink javarésze filmkockán örökíti meg élményeit. Parlagék is haladtak a korral, pillanatok alatt egy kisebb lepedőt akasztottak a falra és eloltották a villanyt. Olyan sötétség uralkodott, hogy a süteményes tálakat is alig lehetett kitapogatni.

Meglepő képek vibráltak a vásznon. A narrátor szerepét maga a ház ura töltötte be.

— Ez a Dozse-palota, az oszlop mellett Annus áll.

A háziasszony szerényen mosolygott, bár az oszlop mellett látható szürke folt, inkább dozsénak látszott.

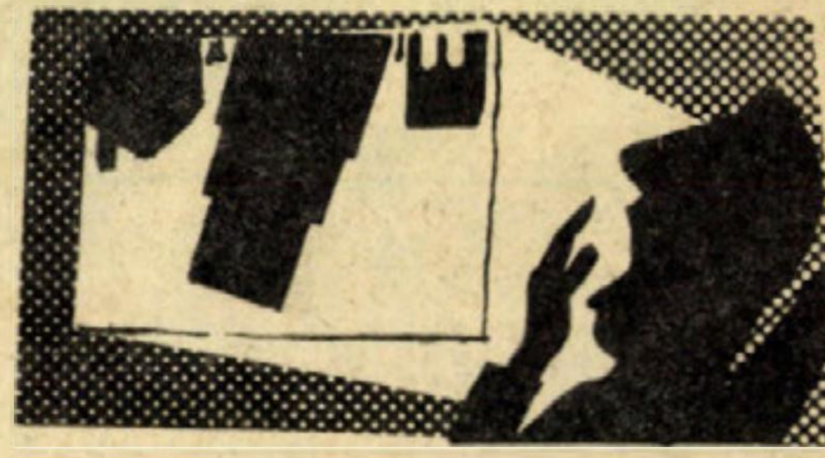
— Ez a Szent Márk tér. A galambokat Annus eteti.

— Viareggio. Annus a konflisban.

Eperjesiné odasúgta a férjének:

— Mi minden nem telik hetven dollárból.

Viareggio után, tekintettel a földrajzi közelségre, mindenki izgatottan

várta a pisai ferde tornyot. Meg is jelent csakhamar, igaz, a feje tetején állott: fordítva rakták be a filmet, így pláne ferdének látszott.

Éjfélkor ért véget a filmbemutató. Eperjesi nem bírta ki a lépcsőházig, már az előszobában a felesége fülébe súgta:

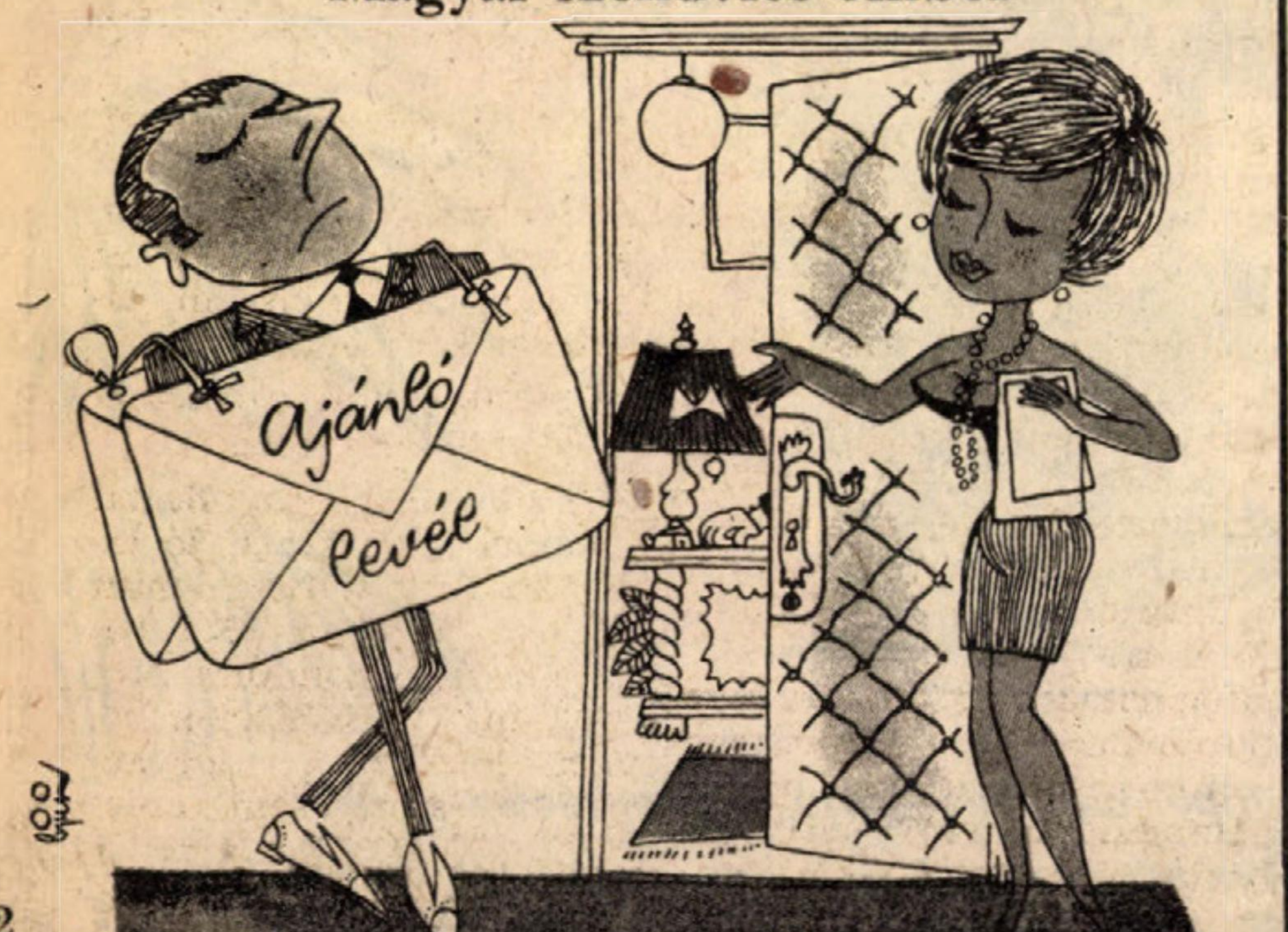
— Hát ez gyenge dolog volt.

Az asszony leintette:

— Mit zsörtölődsz? Jól tudod, hogy milyenek a magyar filmek.

Stella Adorján

Magyar szendvics-ember

Régi ruhát veszek!

Caracasban Jose Lopez — a londoni „Sunday Express" venezuelai tudósítója szerint — kemény munkával mintegy ezer fontnak megfelelő összeget gyűjtött össze, majd amikor elhatározta, hogy egy kis vállalkozásba kezd a pénzzel, az összeget kivette a bankból, s egy régi ruhájának zsebébe tette. Felesége, Herminia sem volt kevésbé ügyes és takarékos, s amikor Jose távollétében egy ószeres régi holmikat akart vásárolni, odaadta neki a szóbanforgó régi öltönyt, nem is túlságosan olcsón.

Mi ebből a tanulság? Az, hogy a régi ruhák manapság néha értékesebbek, mint az újak.

Hallottunk egy viccet

Az új igazgató, miután elfoglalta hivatalát, sorra járta az összes szobákat. Az egyik szobában egy fiatalembert talált, aki fejét karjára fektetve, édesdeden aludt. Odalépett hozzá, vállára tette a kezét és megkérdezte tőle:

– Mondja csak, fiam, mióta dolgozik maga nálunk?

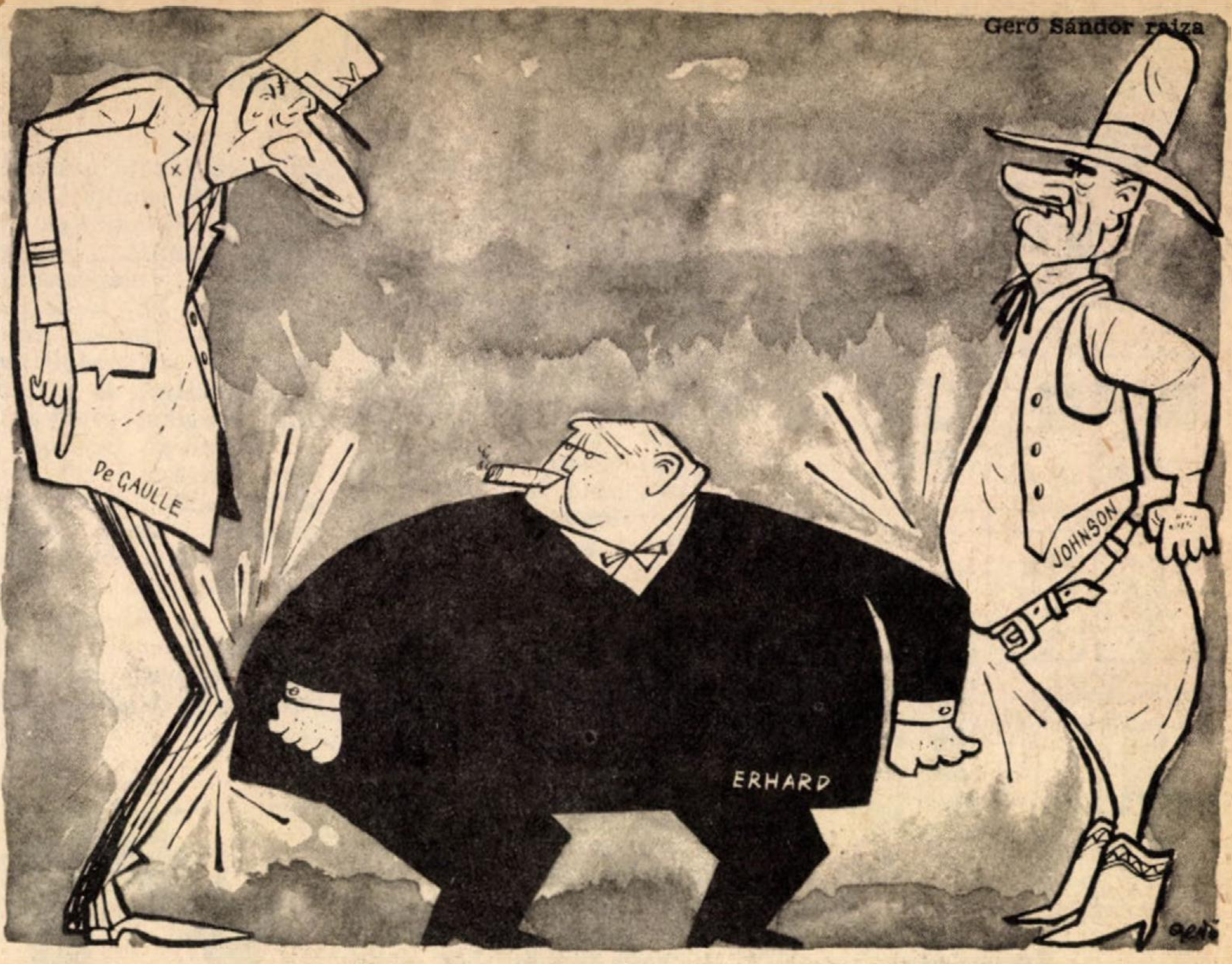
– Hat hete – felelte zavartan az álmából felijesztett fiatalember.

– Gratulálok – szólt az igazgató. – Aránylag gyorsan bedolgozta magát.

Erhard szívesen közvetítene

Gerő Sándor rajza

– Uraim, miért nem közelednek egymáshoz?

Csomagolástechnika

Papinkó Jenő két percig csak hápogott, majd remegő ujjakkal kotorászta elő a lottószelvényeit. Nem nyert! Gondolatban sorra vette fejlődőképes unokaöccseit. Nem, egyikből sem lett miniszterhelyettes! De hát akkor mi magyarázza ellenségének érthetetlen viselkedését?

A bérszámfejtő ideges lett.

Délben, az ebédlőben bebizonyosodott, hogy Tudorek részéről nem pillanatnyi fellángolásról, múló szeszélyről, hanem tartós, mély rokonszenvről van szó. Tíz év óta először ült Papinkó Jenő mellé, rámosolygott és jó étvágyat kívánt. Ettől a másik úgy megzavarodott, hogy jobbjában ugrálni kezdett az alumínium kanál. Tudorek megértő részvéttel nézte, gyengéden kivette kezéből a kanalat, és miként gondos anya a csecsemőjét, megetette beosztottját. A végén papírszalvétával szépen meg is törülgette a szája szélét. A második fogásnál az öregnek rágós húst hoztak. Mint Szent György lovag a sárkányra, úgy kiáltott rá Tudorek villámló szemekkel a megszeppent felszolgálóra:

– Fiatalember, maga is lesz még elaggott, tehetetlen veterán! Jólesik majd, ha akkor ilyen cipőtalpat kell elrágnia a korhadó fogazatával?! Aki negyven évet töltött ebben a hivatalban, akinek egészségét négy évtizedes szorgos munka őrölte fel – kíméletesebb bánásmódot érdemel! Hozzon Papinkó kartársunknak a puhábbikból! Követelem!

Az ügy legcsodálatosabb fejleménye kora délután játszódott le. Az időközben tökéletesen megkeveredett idős bérszámfejtő egyik számítási hibát a másik után követte el. Homlokán sűrű, kövér cseppekben ütközött ki a veríték, talán már huszadszor rugaszkodott neki, a végösszeg mégsem stimmelt.

– Semmi baj, papa – szólalt meg ekkor egy jóságos hang, Tudorek hangja a válla felett –, én holnap reggel korábban bejövök és rendbehozom a kimutatást. Már szólni akartam, hogy vigyázzon, ne erőltesse meg magát. Kényelmesen ül? Ne küldessek fel a gondnokságról egy kispárnát a székére?

Papinkó Jenő magábaroskadtan ült az íróasztala mellett. „Uramisten, mi történt velem? – suttogta elgyötörten. – Hát ennyire megöregedtem volna?... Nem, az nem lehet igaz... Ma reggel még olyan fiatalnak éreztem magam... Reggel? Hol van az már!... Megöregedtél és kész... Az idő vasfogával nem lehet vitatkozni... Munkában megrokkant idős kolléga lettél... Hol egy tükör?... Hadd nézzem meg magam..."

Néhány perccel a hivatali idő lejárta előtt rogyadozó lábakkal egy megváltozott Papinkó Jenő csoszogott be a megváltozott Tudorek osztályvezető szobájába. Az arca ráncos lett, termete töpörödött, fele akkora, mint reggel.

– Bocsánatot kérek, van egy nagy kérésem. Fél évem volna még hátra a nyugdíjig, de rettentően gyenge, szenilis és beteg vagyok. Hadd menjek korábban nyugdíjba. Maga oly jó hozzám, segítsen ebben is.

Tudorek szánakozva csóválta meg a fejét.

– Borzasztóan sajnálom, hogy ennyire leromlott az állapota. Bízzék bennem, támogatom kérelmét.

Kikísérte, aztán a telefonhoz lépett, tárcsázott.

– Halló, maga az, Beáta? Csókolom a kis kezét. Jó hírem van. Az a státusz, amint reméltem, valóban felszabadult. Ha nem gondolta meg magát, már most elsején beléphet hozzánk... Ugyan, tündérke, szóra sem érdemes...

Ördögből – angyal! Mindenkit meghökkentett ez a jelentékeny változás.

Tudorek osztályvezető, aki kezdettől fogva oly kíméletlenül üldözte Papinkó Jenőt, mint szadista oroszlán az élemedett korú, de még virgonc kameruni törpekecskét, érthetetlen módon egyik percről a másikra szívébe zárta a daliás, de már nem fiatal bérszámfejtőt.

A váratlan fordulat legjobban magát az érdekelt felet lepte meg. Néhány év alatt ugyanis hozzáedződött, hogy zsarnok főnöke ott tör borsot az orra alá, ahol csak tud. A munkáját semmibe veszi, iparkodását kigúnyolja, hivatalbéli kartársai szeme láttára alázza meg lépten-nyomon. – Pukkadj meg a neved napján! – gondolta ilyenkor Papinkó, és dacoslegényesen fejtette tovább a bérszámot.

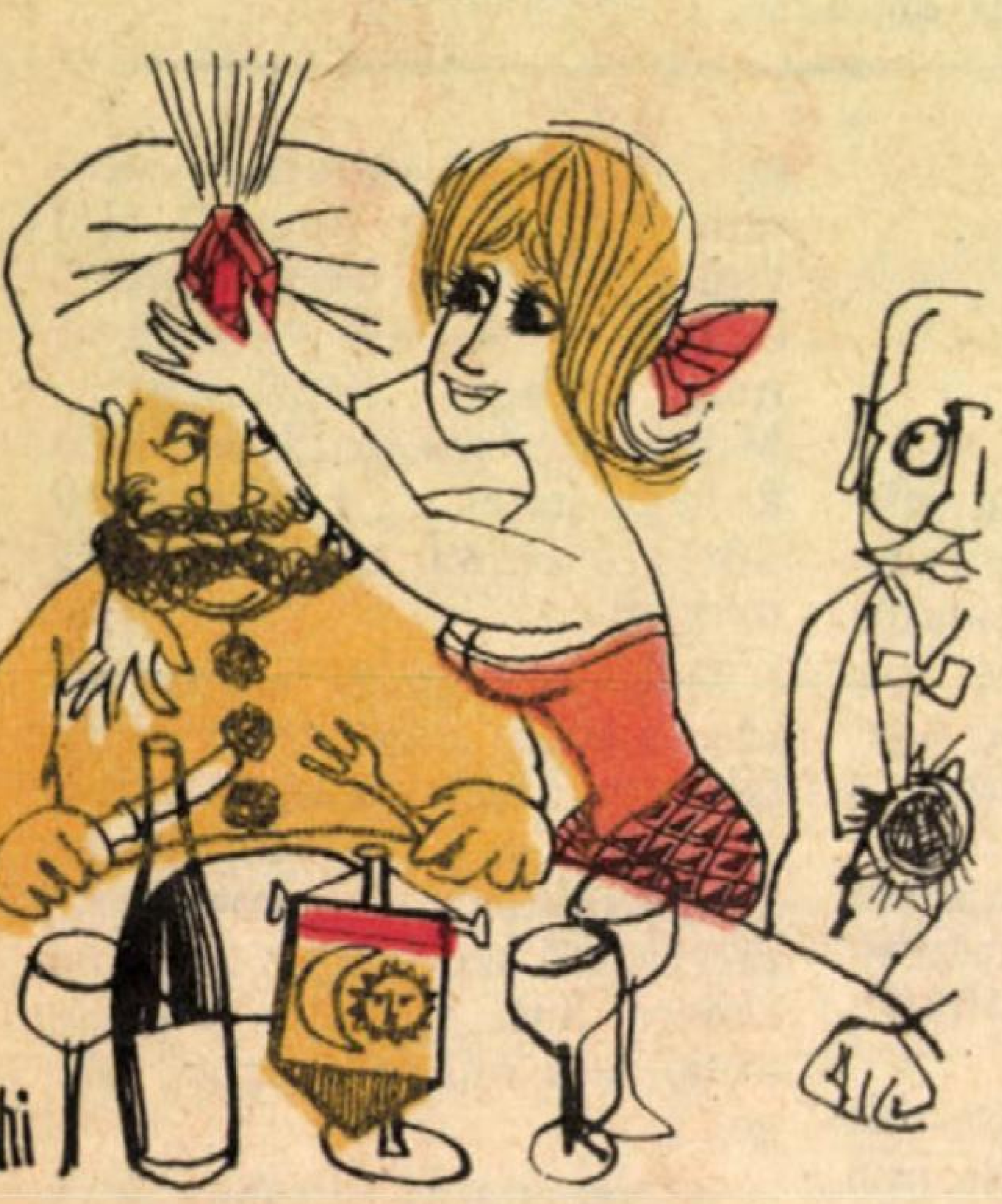
Történt aztán, azon az emlékezetes szép őszi reggelen, hogy Tudorek a folyosón előre köszönt a kissé késve érkező Papinkónak. Sőt, előzékenyen kitárta előtte a hivatali helyiség ajtaját, és a szemtanúk megrökönyödése közepette – maga előtt tessékelte be. Ezt követően răripakodott a bentlevőkre, hogy azonnal csukják be az ablakot, hiszen munkában megrokkant idős kollégájuk huzatot kaphat! Még egy aggódó pillantást vetett újdonsült védencére, és távozott.

Kürti András

Hivataljárás

Souvenir

LEVÉL a feketefuvarról

Tisztelt Kartársam!

Pirossal bekeretezte és beküldte nekem az Esti Hírlap egyik cikkét, amely arról számol be, hogy egyetlen délután 1300 ellenőrzött tehergépkocsi közül 252 gépkocsinál szabálytalanságot észleltek. A többi között: az egyik gépkocsivezető magánépíttetőhöz lopott anyagot szállított s összejátszva a vállalat benzinkút kezelőjével, lopott benzinnel „furikázta" a fekete fuvar anyagát. Ez aztán elképesztő vakmerőség — írja Ön — és azt kérdi, hogy ez nálunk miként lehetséges?

Ez nálunk úgy lehetséges, hogy a gépkocsivezető üres óráiban képezi magát. Már ismeri azt a fizikai törvényt is, hogy az anyag nem vész el, csak átalakul. Az említett esetben még csak át sem alakul, hanem egyszerűen máshová kerül. Az anyagnak teljesen mindegy, hogy hol rakják le.

A magánépíttetőnek nem mindegy. Ő saját rezsiben, kalákában, vagy bérmunkában szorgalmasan építi szerény háromszobás családi házát, lapos tetejű villáját Pest környékén, vagy máshol. Egy szép koratavaszi napon, fájront után, betér valamelyik egykori talponállóba, ahol újabban le kell ülni, és megkeresi valamelyik „FU" emberét, akit az ő emberévé tesz. Mint a cikkből kitűnik, a fekete szállítások tételei között szerepel: bontott építő- és faanyag, cement, sóder, homok, alapozáshoz szükséges kő, kukorica és pucolt amerikai mogyoró. A magánépíttető a kukoricáról és a pucolt amerikai mogyoróról nyomban lemond a más javára, egyrészt azért, mert nem kapzsi, másrészt azért, mert elég neki a felsorolt többi építőanyag.

Hogy az üzemköltség ne kerüljön sokba, a gépkocsi kitanult vezetője bevonja az üzletbe a vál-

lalati benzinkút kezelőt, aki méltányos árat számít a benzinért, olajért és mindenért, amit csak a vállalattól hatásköri túllépés nélkül ingyen be tud szerezni.

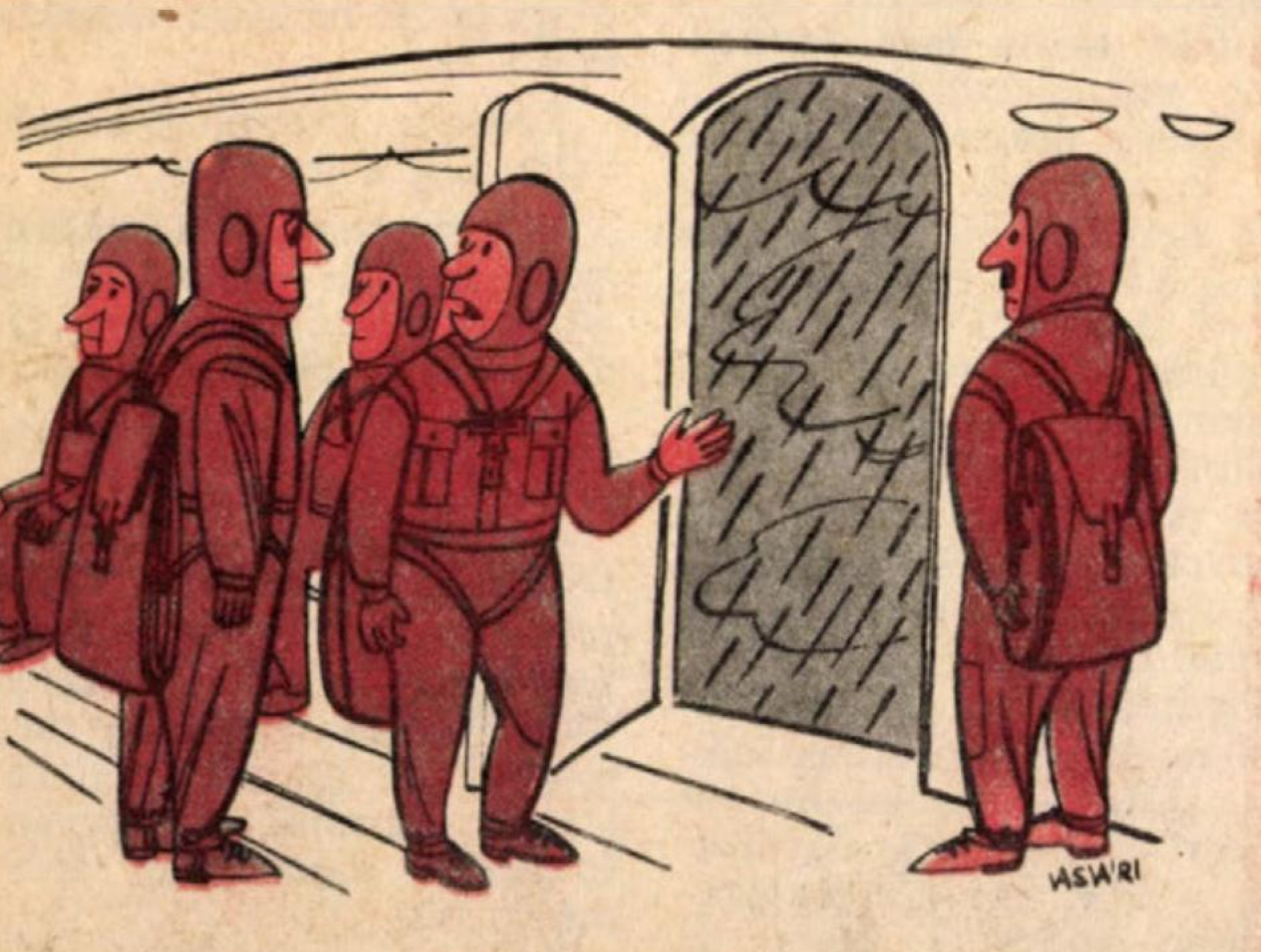
Ezenkívül ez még úgy lehetséges, hogy legyen egy hanyag tisztviselő, aki nem ellenőrzi, hogy mennyit, hová és mikor szállítanak s aki a fekete fuvarokat ellenőrző rendőrtisztnek — miként ez a szóbanforgó cikkben olvasható — így nyilatkozik: *„Sohasem adunk szállítólevelet. Ha hiány van, akkor majd megtesszük ismeretlen tettes ellen a feljelentést, hadd dolgozzék a rendőrség"*. Persze, ha nincs kéznél hanyag tisztviselő, megfelel erre a célra egy korrupt tisztviselő is.

Ezenkívül ez még úgy lehetséges, hogy a szomszédok esténként — vagy akár fényes nappal is — látják a többféle „FU" és egyéb vállalati tehergépkocsit lerakodni a magánépíttető telkén. Minden derék szomszéd csóválja a fejét, méltatlankodik, de senki sem tud semmit, és senki sem szól semmit, mert a világért sem avatkozna senki sem a dologba. A különböző „FU"-emberek ugyanis igen jó fizikai erőben vannak, nem jó az ilyesmibe belekeveredni. Egyébként is: állami tulajdonról van szó, lásd mint fent, hadd dolgozzék a rendőrség!

És mindez addig lehetséges minálunk, amíg a fuvarellenőrzésen valamennyi „FU" és valamennyi vállalat valamennyi fekete fuvarozóját, orgazdáját, olcsó benzinszállítóját és hanyag vagy korrupt tisztviselőjét el nem kapják és példamutató szigorúsággal meg nem büntetik. Mert ez is lehetséges! De én nem hagynám ki a közönyös és közömbös szomszédokat sem...

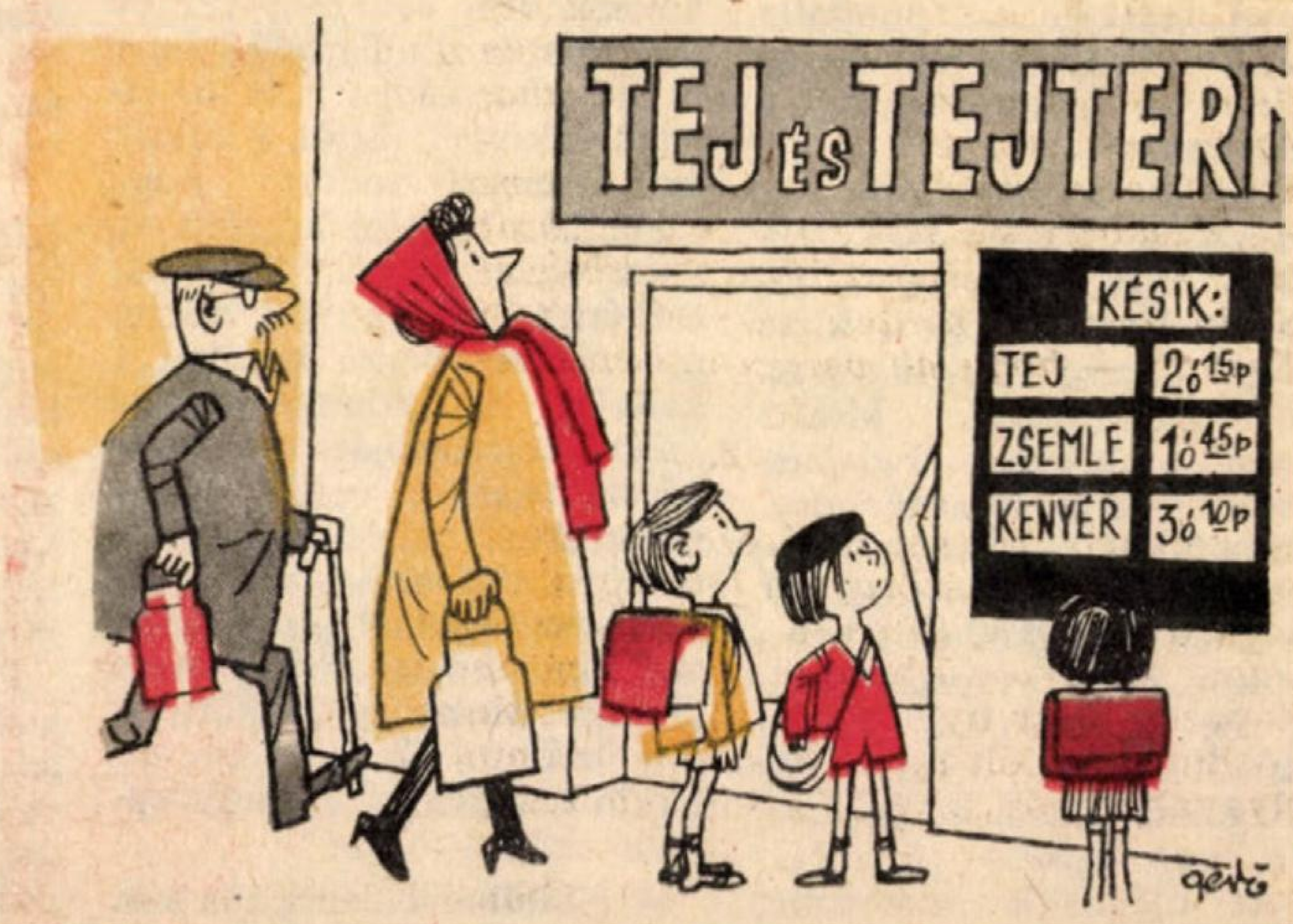
Földes György

Ejtőernyősök

– A kutyát sem verik ki ilyen időben...

Menetrend

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Pót-talponálló...

Az alkoholizmus elleni küzdelem során számos talponállót szüntettek meg, illetve alakítottak át kisvendéglővé. Sajnos, azóta nem egy külterületi Közért fűszerbolt félig-meddig italbolttá változott. Mert, noha az élelmiszerüzletek alkoholtartalmú italt csak zárt palackokban „utcán át" árusíthatnak, lépten-nyomon tapasztalható, hogy a vevők az üvegek tartalmát a helyszínen fogyasztják, amint ezt a legutóbb a Hengermalom út és Budafoki út sarkán levő 11427 számú Közért élelmiszerüzletben is láttam.

Két fémlábú büféasztal áll az említett boltban a tejfogyasztók részére, és testes bögrékben valóban tejet isznak a vendégek. Jobban mondva tejet is. A fő cikk azonban az üveges sör, valamint a pálinka, mely féldecis apró palackokban sorakozik a kirakatban, illetve nemcsak a kirakatban, az ügyfelek asztalán is. A kedves vevő vesz egy ilyen palackocskát, leemeli a fedőkupakot, s mire a gyanútlan tejfogyasztó odapillant, már csak az illatból tudja meg, hogy barack volt-e az üvegecskében vagy szilvórium.

Egy kérdésem lenne a 11427 számú Közért vezetőségéhez. Ha üveges sört csak utcán át árusítanak, mi célt szolgál a tejivó asztalok fölött spárgán függő sörbontó?

Zs. J.

Itt az ősz!

Hegedűs István rajza

– Az orkánt veszed fel?

Nyelvlecke

1.

Elég sok üzlet lecsukott vasredőnyén
Diszelgett ez a fantasztikus felirat:
„Szabadság miatt zárva!" Ez nyers, vad önkény,
Nem pedig szabadság! S aki ilyet irhat —
Az csuful sértegeti a szabadságot!
S vérmesen sértegeti a magyar nyelvet!
A „szabadságolás" helyett „szabadság"-ot
Irni: szépjó nyelvünk elleni merénylet!
S aki ilyet ir s hirdet, zárva azt kéne
Tartani — hogy ne verjen anyanyelvére!

2.

A „kereken" jó, ősi határozó helyett
A „kerekperec" szörnyszó lett ma divathóbort:
Borzadva hallja fülem a „kerekperec"-et!
E torz, bárgyú, fülhábórító, félbolond szó
Záporoz most nyelvőrző fülembe naphosszat!
Jó Emberek, óh ne éljetek e nyelvrontó,
Nyavalyatörős szóval: irtsátok a Rosszat!

Gömöri Jenő Tamás

Hónap végén

Bátrak sportja

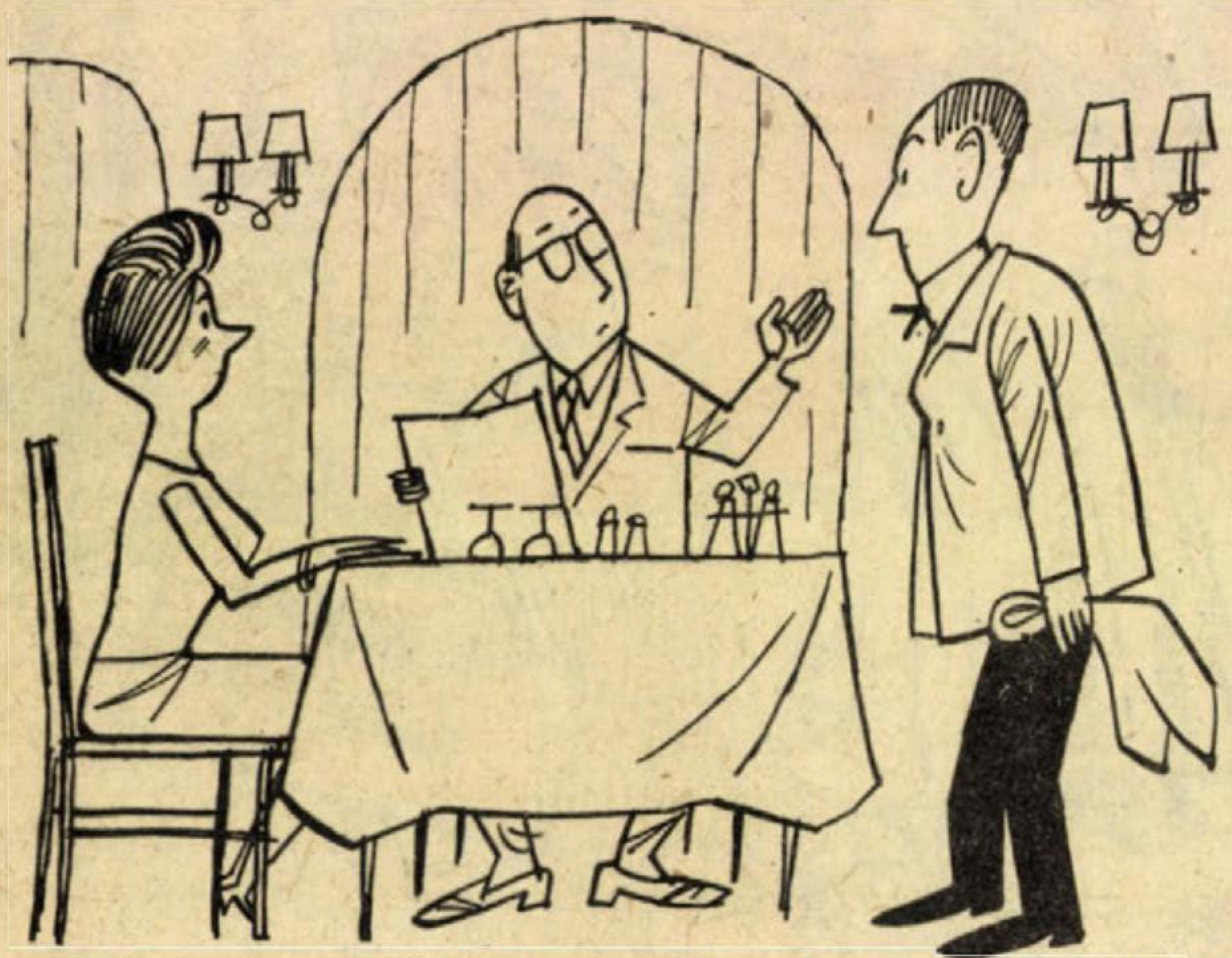

Túlzott műemlék-védelem

— Sokkal kevesebb tábla kell, ha az új házakra tesszük!

Színház után már nem lehet vacsorázni a Nádorban

– Kérek egy halfilét és mesélje el a harmadik felvonást! ...

Vidám Park a mecseki erdőben

Aki halmozza az élvezeteket

Több fővárosi csapat szeretné Dunai II-t megszerezni

A „szöktetés"

Az erdei Állatkertben

– Nézzétek, srácok! Mókus ...!

PATKÁNYFARK NÉLKÜL NINCS FIZETÉS!

Maniláből származik az a jelentés, amely szerint a

Fülöp-szigeti Orientla tartományban annyira elszaporodtak a patkányok, hogy a patkányirtást a köztisztviselők kötelességévé tették. Hogy a kötelességtudás erényét mind magasabbra korbácsolják, a tartomány kormányzósága elrendelte, hogy csak az a köztisztviselő kaphatja meg havi fizetését, aki öt patkányfarkot beszolgáltat.

Máris hamis patkányfarkok kerültek forgalomba, a feketepiac pedig nagyobb arányú patkányfarok-import megszervezésére törekszik.

ELADÓ FÉRJ

Eladó lányokról már hallottunk, de eladó férjről csak a nottinghami Totonban, ebben a kis angol faluban szerzett tudomást a közvélemény a postahivatal hirdetőtábláján látható közleményből. A közlemény szövege — a londoni „Daily Mirror" tudósítása szerint — a következő: *„Jó állapotban levő férj eladó. Félig angol, félig ír. Különcködő. Jóságos a gyermekekhez és az állatokhoz, különösen az állatokhoz. Megfelelő feltételek mellett cseréről is szó lehet. Ajánlatokat a postahivatalba!"* A hirdetés olyan arányú feltűnést keltett, hogy a postamester, Mr. George Dickens bevette a kirakatból.

Jó tanács

Az utca népe hullámzott ott tarkán,
Hol buszra vártam, Rózsadombra tartván.

Komor, borongós, szürke őszi reggel,
Az utasok csak gyűltek nagy sereggel.

Egy néni szólított meg: „Mondja, kedves,
Vajh erre jár még a kilencvenegyes?"

„Türelmemnek már lassan végin járok,
Mert imhol több mint félórája várok."

Én éppen őszi hangulatban voltam,
Hát némi mélabúval válaszoltam:

„Nem is várt, kérem, oly sokat viszonylag,
Negyedóránként jár ez a viszonylat.

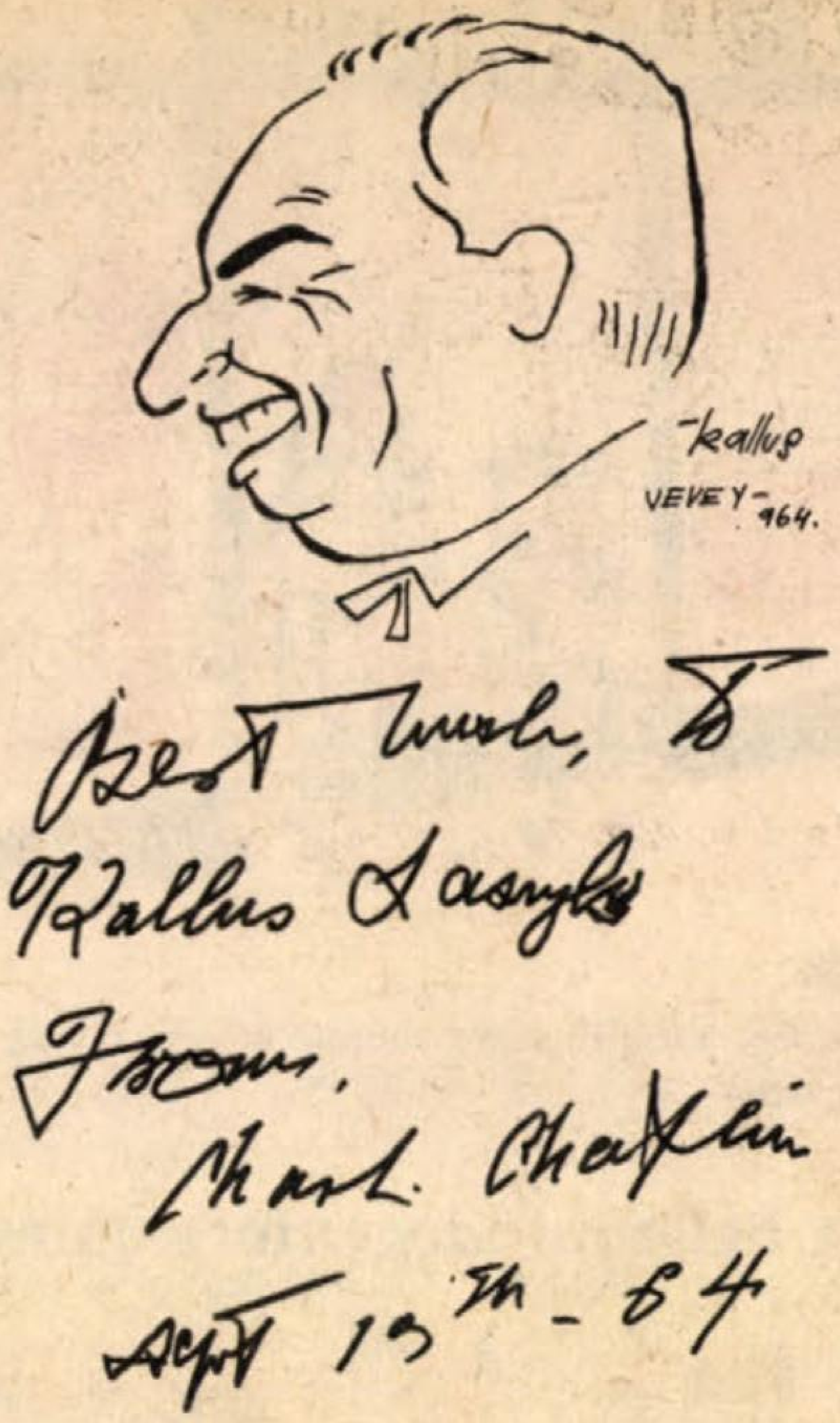
Higgye el nékem, szívvel, türelemmel,
Még busszal is a célhoz ér az ember.

Hagyjuk tehát a kritikát, a gáncsot,
Fogadjon inkább meg egy jó tanácsot.

Ha siet, jobb, ha délutánig vár,
A busz akkor már hatpercenkint jár."

Szőnyi Zoltán

ÜDVÖZLET CHAPLINTŐL

A nagy művészt a svájci Veveyben levő villájában kerestem fel, s pusztán a humorhoz és a nevettetéshez fűződő grafikai kapcsolatomnak tulajdoníthatom, hogy a közismerten zárkózott Chaplin nemcsak hogy fogadott, de szívesen ült modellt is néhány percre, sőt — ha szabad ezt kérkedés nélkül kijelentenem — nem is volt elégedetlen a róla készült rajzzal...

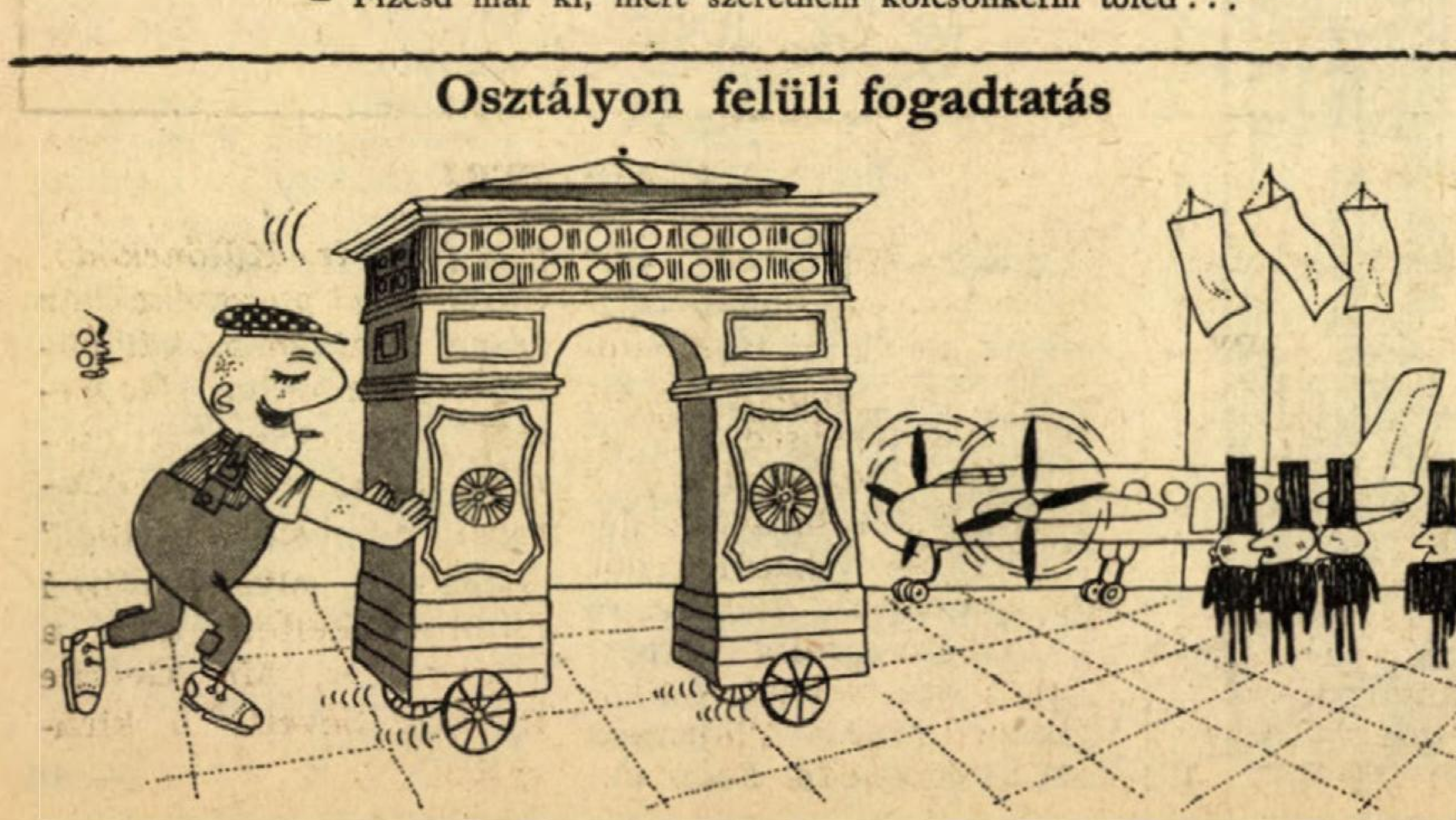
Kallus László

Könyvbarát

– Fizesd már ki, mert szeretném kölcsönkérni tőled...

Osztályon felüli fogadtatás

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

„Nem ajánlatos..."

A Szent István körút 23-ban levő Könnyűipari Cipő. Mintaboltban, szeptember 18-án vettem a hatéves kislányomnak 91,60 forintos örökáron, egy pár barna, magasszárú cipőt. Otthon, mielőtt a kislányom főpróbát tartott benne, a Cipőtervező és Mintakészítő Vállalat alábbi figyelmeztetését találtam a cipőben:

„E gyártmányunk a legújabb divat szerint hajlékony, könnyű *luxus* kivitelben készült, ezért használata, jellegénél fogva, sáros, vizes időben nem ajánlatos."

Fenti figyelmeztetést örömmel olvastam egészen addig, amíg azt adta tudtomra, hogy ez a gyerekcipő luxus kivitelben készült. De őszintén elkeserített a folytatás, amelyben arról értesít, hogy sáros, vizes időben a viselése nem ajánlatos. Furcsa játék ez a „luxus" jelzővel! Én ez ideig mindig azt gondoltam, hogy a luxuscikkek tartósabbak és használhatóbbak. Tévedtem. Úgy gondolom, helyesebb lenne, ha a Cipőtervező és Mintakészítő Vállalat olyan gyerekcipőket készítene, amiket az elkövetkező latyakosabb időkben a gyerekek az utcán is tudnának hordani. Inkább ne készítsenek *luxus gyerekcipőt!*

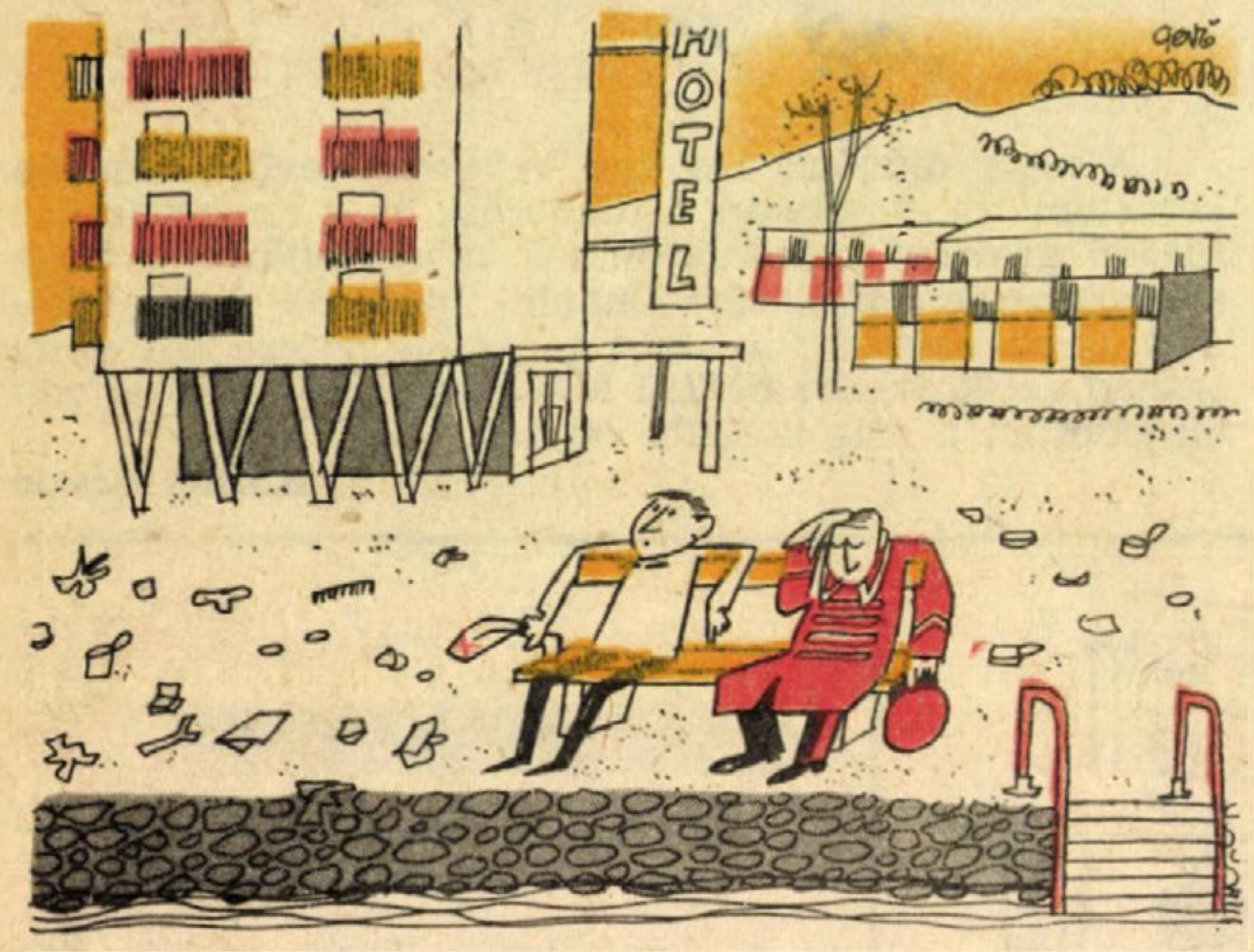
Skoda Elek
XIII., Szent István park 14.

Nincsen új a nap alatt

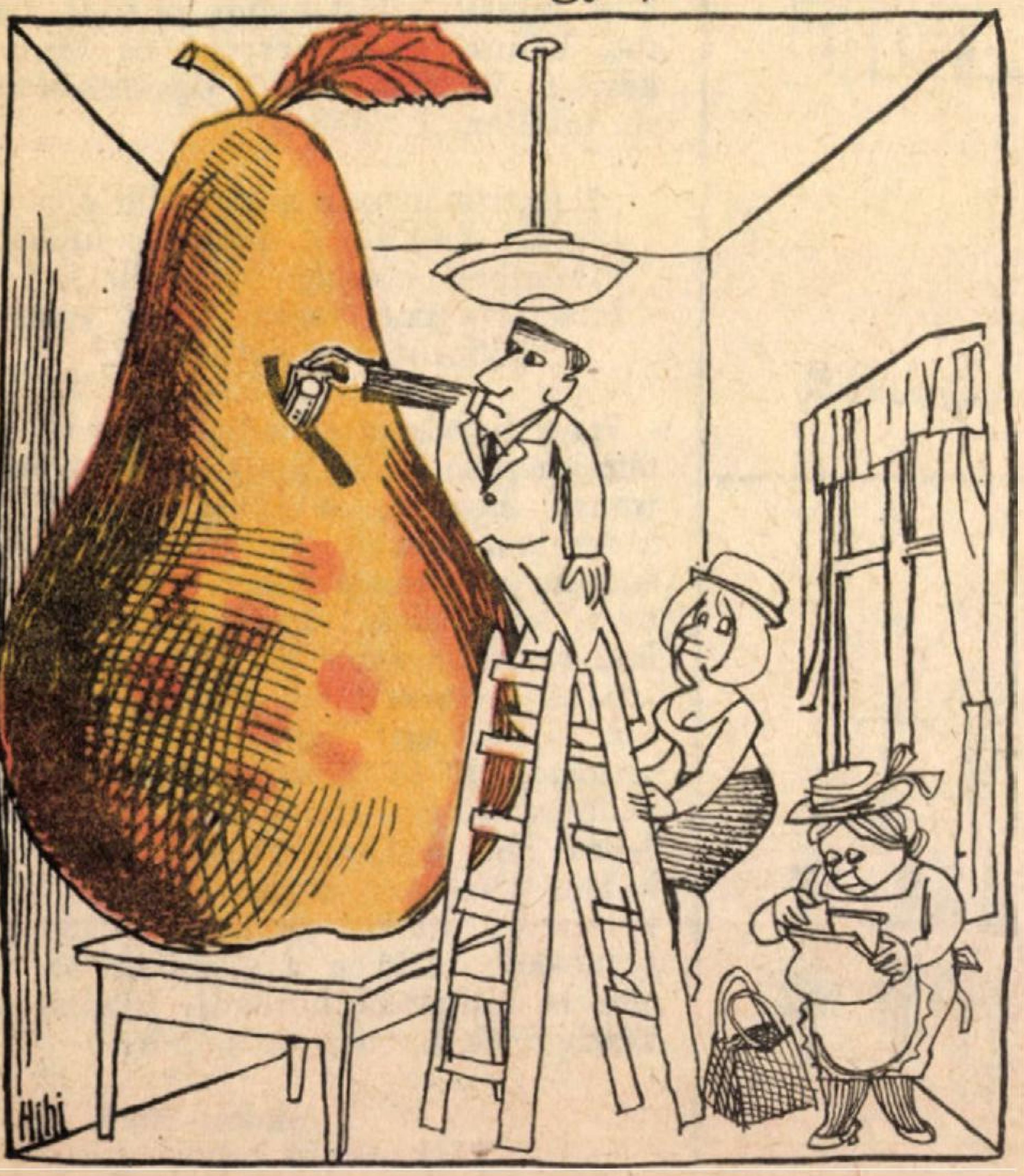
– Ezer évvel ezelőtt sem lehetett kapni műanyag szemétlapátot, most sem!

Vége a balatoni idegenforgalomnak

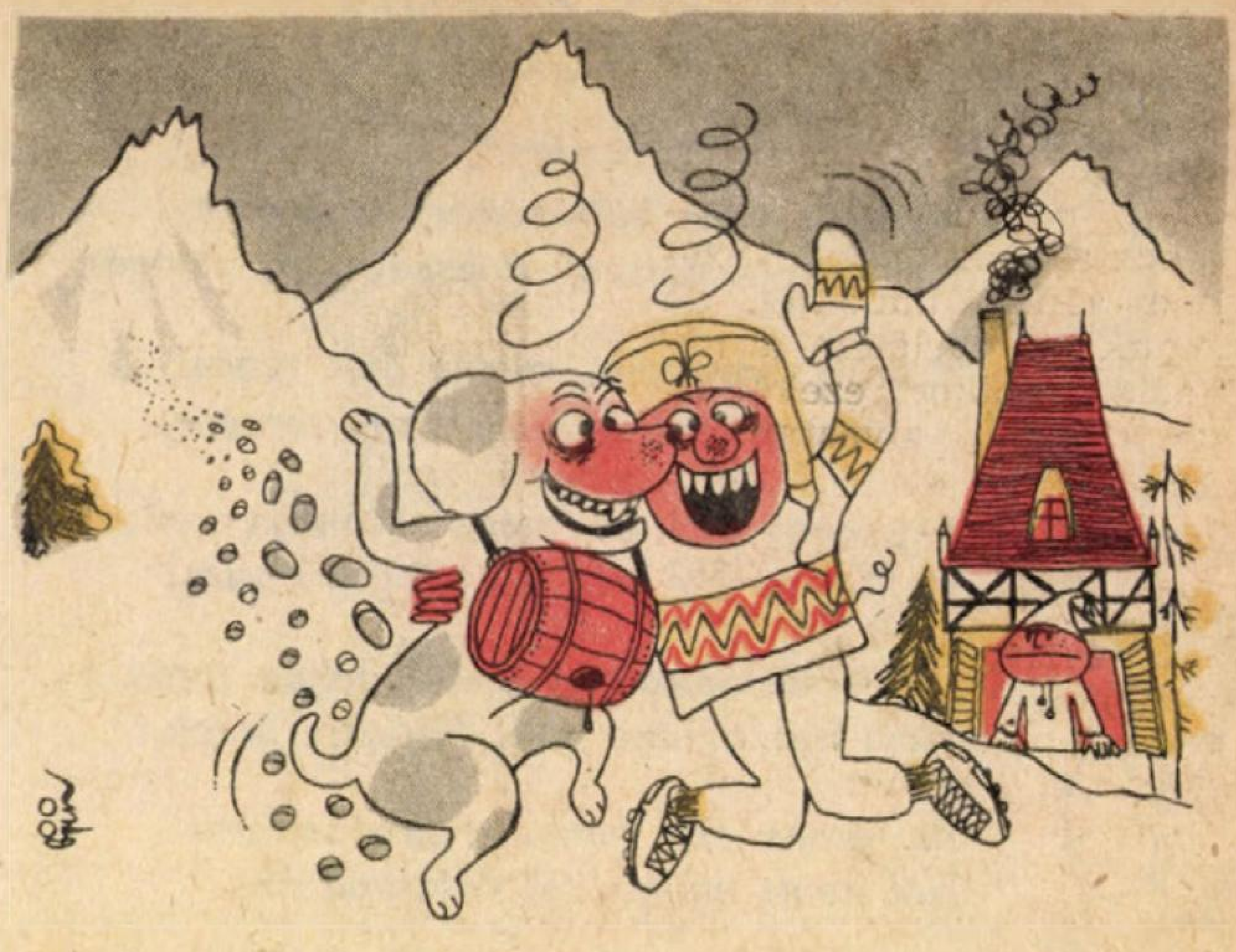

– Na, ezt is megúsztuk!!

Öröklakásra gyűjtenek

Sikeres mentés

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

EZ AZTÁN rokonszenves pincér!

Széchenyi-hegy Utasellátó étterem.

Ebben a vendéglőben a magas színvonalat egy sovány, magas, barna fiatalember biztosítja, akit *szombaton, szeptember 26-án, félhárom órakor* volt alkalmam megfigyelni, amikor éppen „ellátta" az utasokat — tanácsokkal és gúnyos megjegyzésekkel.

Az Utasellátó egyik vendége különösen megnyerte a pincér tetszését. Az illető idős asszony volt, aki a nap ellen kalappal védekezett. Sőt, a tarkóját is befedte egy újságpapírral, nehogy fejfájást kapjon a szeptemberben szokatlan erős napsütéstől. A mi felszolgálónk szemébe nevetett az asszonynak, és a többi

vendéghez fordulva, gúnyosan megjegyezte: „Hogy ez hogy néz ki?!"

Azután egy másik asztalhoz ment, ahol meleg szimplát és hideg szódavizet rendeltek. A pincérnek nem tetszett a kis rendelés, mert bántó hangsúllyal megismételte a vendég szavait, azután csak ennyit tett hozzá: „Majd otthon!" Amivel azt érzékeltette, hogy aki meleg szimplát és hideg szódát akar inni, az ne a szabadság-hegyi utasellátóban, hanem otthon lássa el magát kávéval és szénsavval telített vízzel.

Ezzel még nem ért véget barátunk magas szín-

vonalú vendéglátóipari produkciója. Egy harmadik vendég pogácsát és kalácsot kért tőle, mire nyomban kioktatásban részesült: „Kalácsot a péknél, vagy a Közértben!"

A vendég megfélemlítve, ijedten hozta fel mentségére, hogy duplát is rendelt. Az utasok és vendégek ellátója azonban leintette: „Azt már hallottam!"

Azután újból kikacagva a napsugarak ellen védekező asszonyt — mint aki jól végezte dolgát —, eltűnt a konyhában.

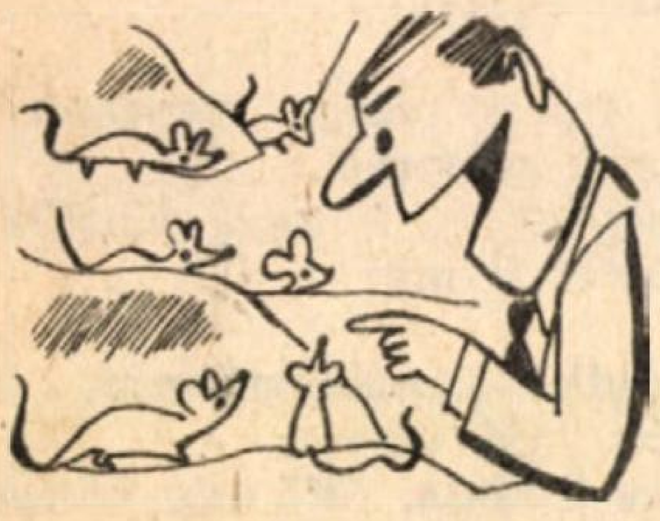
További bravúrjaira nem voltam kíváncsi, bár egy pillanatig azt gondoltam: megpróbálom elnyerni a rokonszenvét, és francia pezsgőt, s Napóleon konyakot rendelek nála, de aztán lemondtam erről a tervemről. Mi lesz, ha nem találja eléggé divatosnak a nyakkendőmet?

(—sti)

Pocokgócok

Sokáig tűnődtem azon, hogy miért nevettem nagyokat egy mezőgazdaságilag nagyfontosságú tájékoztató közlésen. Szánom-bánom bűnömet, de kipukkadt belőlem a nevetés, amikor ezeket a mondatokat olvastam a pocokinvázióról szóló cikkben:

„Már tavaly óta jelentős pocokgócok kialakulását észleltük az utak, csatornák és vasúti töltések mentén... Az útügyi, vízügyi és vasúti szervek nem számolták

fel a területükön kialakult mezeipocokgócokat..."

Mindez komoly dolog, hiszen az illetékes nyilatkozat szerint a pocokállomány már százmillióra tehető, s lehetséges, hogy ez a szám elmarad a valóság mögött, hiszen aki ismeri a pocokkarakter alattomos vonásait, az biztos abban, hogy sok pocok kivonta magát a számlálás alól.

Mégis miért van az, hogy a fenyegető pocokveszély viharfelhői derűt varázsoltak orcámra? Oknyomozó módszerrel rövidesen rájöttem arra, hogy a humor elméletében sokat emlegetett ellentét-hatás játszik főszerepet a dologban. A kisegérrel karonfogva sétáló elefánt mindig humoros hatást kelt, amint azt számos elefánt-viccből tudjuk. A pocok sokrétű egyéniségéből hiányzik a fenség, amely a nagy szavaknak jogos hordozója. Tevékenysége ezért nem bírja el az ünnepi méltóságot, mint ahogyan a következő példák is hasonló nehézségekről tanúskodnak:

A szakácsnak a történelem ítélőszéke előtt kell felelnie az odaégett mócsingokért.

Ha a belégek lerakása továbbra is ilyen rendetlenül történik, a katasztrófa elkerülhetetlen.

Nagy ügyünk, a becsúszó szerelés.

A fagyi néhány kérdéséről.

Mit szól ehhez a lecsóhoz az utókor?

Minden idők legnagyobb tüsszentése.

A humor titkát persze a másik oldalról is meg lehet ragadni, amint az a következő példákból is kitűnik:

Mindkét világháború nagyon kellemetlen hatást keltett.

Napóleon igyekvő, szorgalmas ember volt.

Az Etna kitörése bosszantó eseménynek bizonyult.

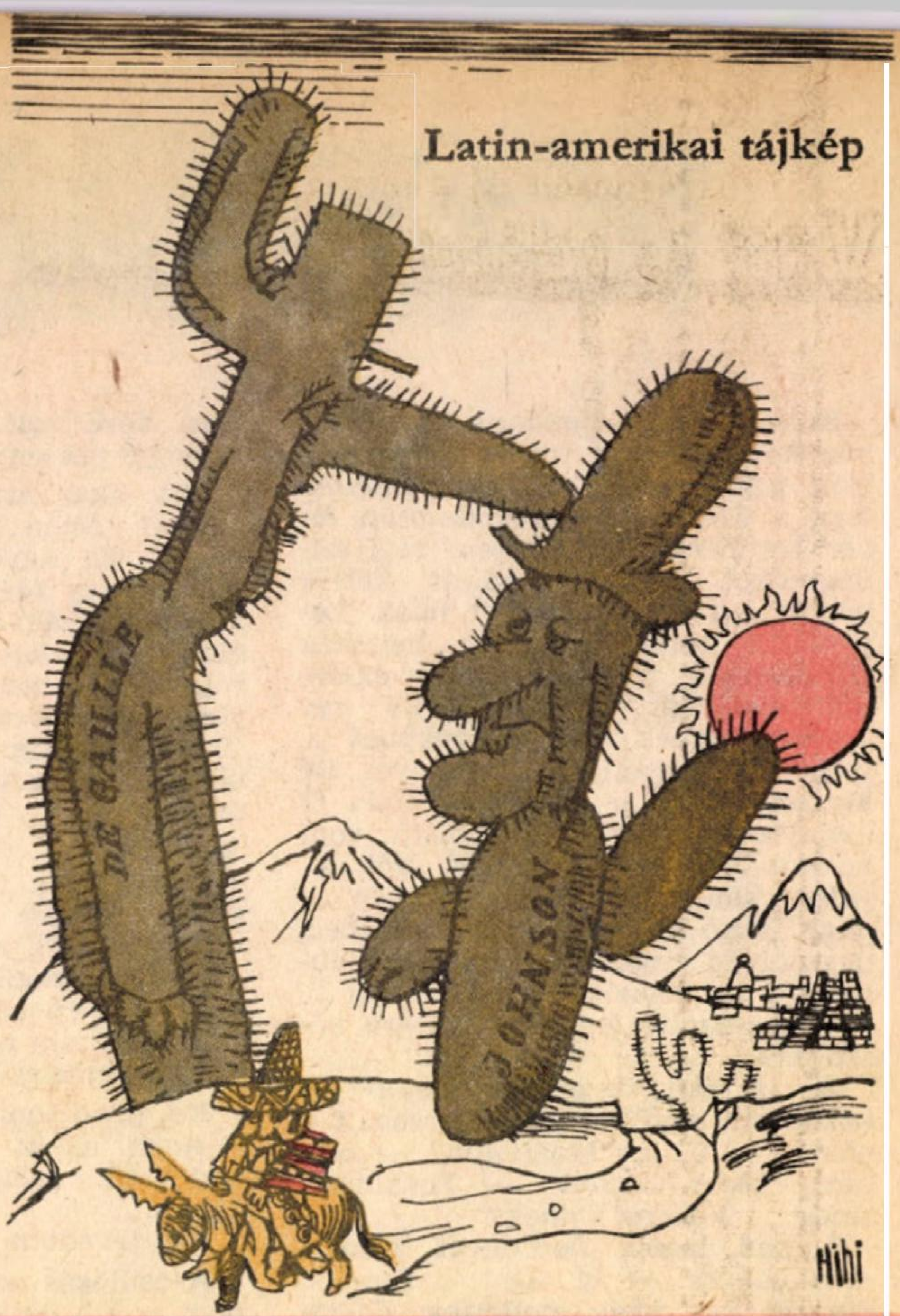
Einstein talpraesett kis elméleteit jóindulatúan fogadták.

Nem szabad közömbösen elmenni a Nap-rendszer kialakulása mellett.

Befejezésül pedig ki kell jelentenem, hogy a pocokgócoknak érezniök kell az osztó igazság kezét, izzó gyűlöletünket és elemi erejű felháborodásunkat. Magukra vessenek, ha a roppant arányú vegyszeres védekezés mindent elsöprő vihara következtében gyászbaborul az egész pocoktársadalom. Le a pockokkal!

Feleki László

Latin-amerikai tájkép

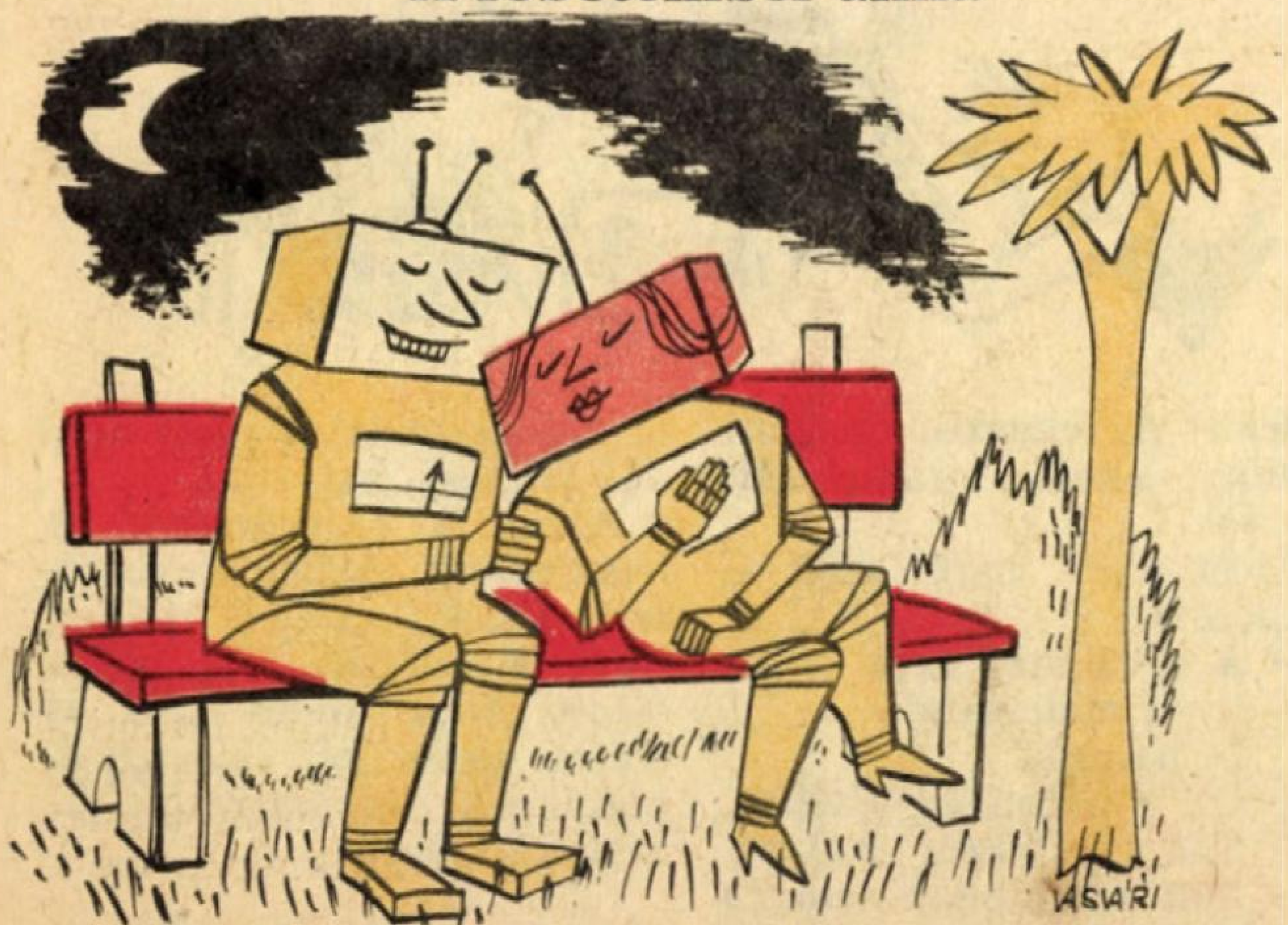
LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

PY 82., jelentkezzék!

Lépten-nyomon a szemembe ötlik egy-egy hirdetés, egy-egy ötletes plakát, amely azt mondja: hogy: *„Saját televízióján nézze a tokiói olimpiát! Előnyös feltételek! Szeptember TV hónap!"* stb. stb. Ettől aztán az ember kedvet kap televízióra, ha nincs televíziója, de nyomban kedvetlenné válik, ha már van televíziója. Ugyanis a TV-készülékek nagyobb részében két darab PY 82. számú cső van, amely bizony elég könnyen kiég. Ez még önmagában véve nem is lenne olyan nagy baj, mert hiszen a garanciális időn belül a csöveket ingyen cserélik ki, és később sem okoz nagyobb problémát, mert nem kerül túl sokba. De az már bosszantó, hogy a PY 82. számú csövek gyakran eltűnnek és még a szervizeknél sem érhetők utol. Az én készülékem PY 82-es csöve például augusztus 26-án égett ki, másnap bevittem a békéscsabai Gelka-szervizbe, és azóta is ott van, mert az a fontos alkatrész hiányzik. Most már komolyan aggódom: hogyan fogom nézni az olimpiát a saját tévémen? Vagy lehet, hogy egy másikat kell vennem?

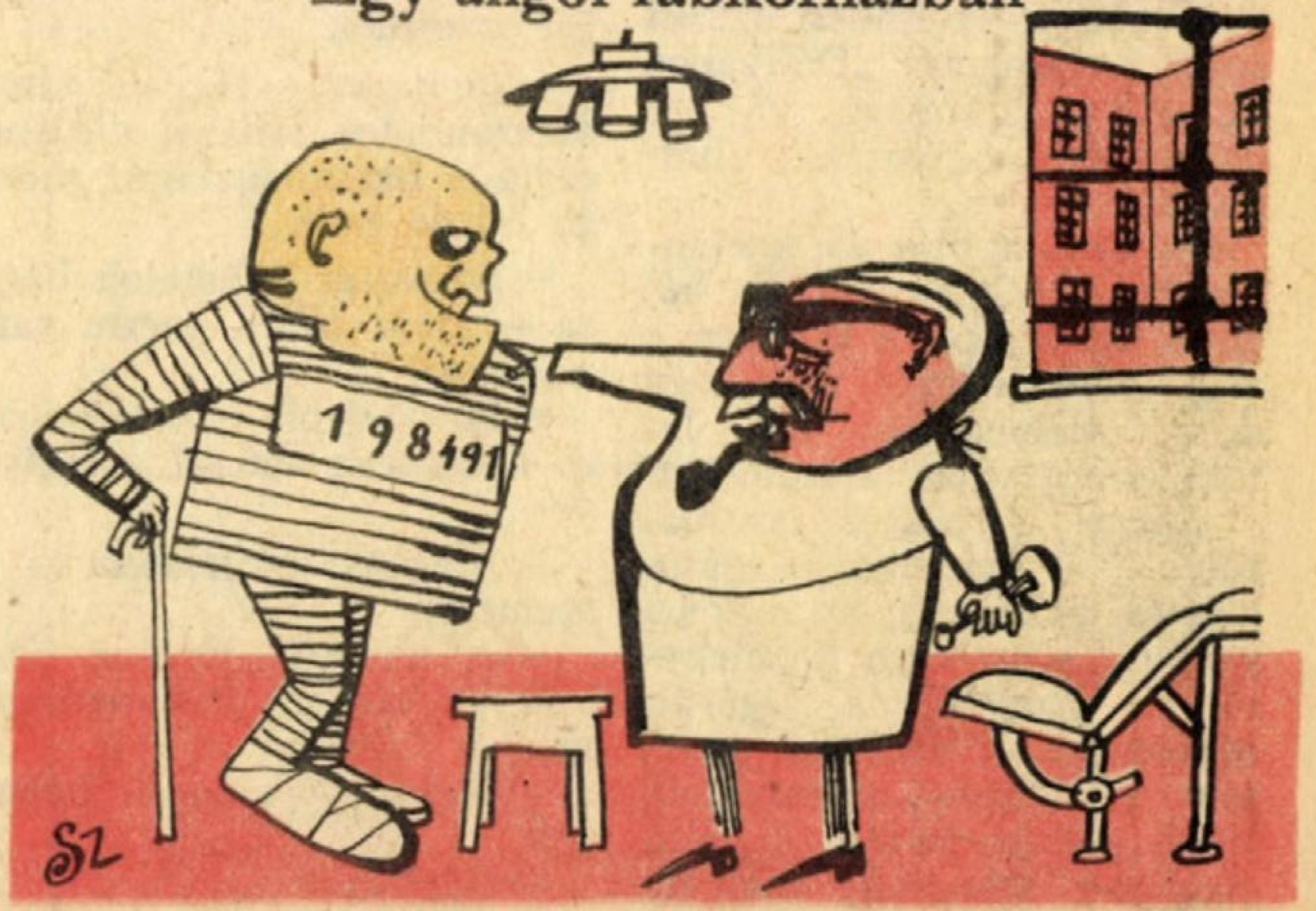
Tóth János
Békéscsaba

A robotember álma

– Egy kis megértésre vágyom az egész napi robot után...

Egy angol rabkórházban

– Nincs itt már semmi baj! Pár nap és akár szökhet is!

A FÉRFI-múzsa

Szeretem a Múzsákat. Többször kutattam már fel festők modelljeit, akik egykor remekművekre ihlették meg a Mestereket, csodálatosan fehér testükkel. Felkerestem régi színésznőket, akikhez halott költők tragikusan szép verseiket írták. Levendula illatú fiókokból kerültek elő elsárgult fényképek, apró ékszerek, elszáradt virágok, néha egy groteszk emlék, ócska bőrpapucs is, vagy egy kegyetlen szakítólevél. De kivétel nélkül a meghatott hála és könnyes emlékezés aranyfüstje vont be minden múltból idézett szót, levelet, hangsúlyt. Most, amikor a nagy írónő Múzsáját ismertem meg, úgyszólván véletlenül, akiről többkötetes korszakalkotó művét írta... őszintén szólva hasonló dologra készültem.

Ám a férfi, megdöbbenésemre, — kezdetben egyáltalán nem reagált a névre. — Ulrich Magdolna? — kérdezte bizonytalanul. — Fogalmam sincs... Rokona önnek?

Lassan, lassan derengeni kezdett neki valami. — Ja, igen, a Dusi... Persze! Egy ideig mellettem dolgozott. Elég hanyag munkaerő volt, ami azt illeti, és inkább csúnyus. Hogy volt-e valami köztünk? Á, dehogy... Én akkoriban egy nagyon szép asszonynak udvaroltam. Később el is vettem, el is váltam tőle! Micsoda nő volt! Micsoda fogak! Milyen bőre volt annak! És micsoda ragyogó pecsenyéket sütött!

Mit akar attól a Dusitól? Hogy mégis? Néha... talán, unalmamban... Ki figyel oda? Tudja, hogy van az egy férfinél! Néha volt egy agyonütni való estém. Nem mondom, elég soká volt a titkárnőm, mert roppantul ragaszkodott hozzám. De volt egy szörnyű szokása: folyton firkált! Egyszer még fel is próbált olvasni valamit, nem győztem nem odafigyelni... akkor szakítottunk is végképp.

Nem bírom tovább a dolgot. Beszélni kezdek az Ulrich-regények világsikeréről. A fordításokról; a filmekről; a tragikusan egyedül élő nő valóságos eposzát írta le ez a Dusi.

A férfi rám néz, az arca kiszínesedik, a szeme csillogni kezd.

Na, gondolom, csak tettette magát, s most leesik az álarc, mégiscsak emlékszik, mégiscsak szerette egy kicsit...

Ám tévedtem.

A csillogás nem az emlékezés, hanem a düh fénye.

— Ez a bestia! — csap az asztalra. — Ennyi pénzt keresett rajtam...! *És nem adott belőle egy fillért se!* Ilyen egy utolsó némber! Hát nincs igazam, hogy nem emlékszem rá?

Fedor Ágnes

autós mese

Ide figyelj, Pista, Jankó,
Sárika meg Erzsike,
Három autós bácsikáról
Szól e furcsa versike.

Odafent, a fellegek közt
Fényes, pompás kapu van,
Ott csörgeti nagy kulcsait
Szent Péter a kapuban.

Ott kérdezi ki azt, ki a
Mennyországba belépne.
Most egyszerre három komor
Férfiú állt elébe.

Néz Szent Péter vizsga szemmel
Az érkezők szemibe.
— Kik vagytok és honnét jösztök?
Hogy kerültetek ide?

Szól az egyik: „Angol voltam,
Robogtam köd idején
Rolls Royce-omban, jött egy kanyar,
Így kerültem ide én."

„Olasz voltam — szól a másik —,
Vettem egy új Fiatot,
Száznegyvennél még gázt adtam,
Így előztem, s itt vagyok."

A harmadik nagyot sóhajt:
„Magyar voltam odalenn.
Trabantomban éhenhaltam.
Ez az én történetem."

Radó György

DÉLIBÁBOS ég alatt

Egy forró nyári napon az alföldi nagyközségbe vetett jó sorsom. Délelőtt, hogy nem volt más dolgom, hódoltam szenvedélyemnek, felfedező körútra indultam. Csakhamar elhagytam a falu utolsó házait is és kitárult előttem a végtelen puszta.

Elkapott az Alföld varázsa. Mentem beljebb és beljebb a tűző napsütésben, a sárgászöld fűben. Fejemben Petőfi sorai kavarogtak: „Délibábos ég alatt kolompol...", „a csikósok kurjantása hallik..."

De kolompolás és kurjantás helyett egyszer csak bégetés ütötte meg a fülemet, s alig néhány lépés után egy szikes mélyedésben már látom is a gyapjas társadalmat.

„Megy a juhász szamáron..." — szavalom magamban és gondolom, ha már itt vagyok, megnézem közelebbről a romantikus figurát. Meresztem a szemem, keresem a botjára támaszkodó subás atyafit, de sem őt, sem legelésző szamarát nem lelem sehol sem.

Hát ahogy így kutatok, keresgélek, végre kutyai hangokat hallok egy közeli bokor tövéből. Ahol a kutya, ott a gazdája — következtet zseniális logikám. S valóban!

A bokor tövében rövid nadrágos fiatalember fekszik. Hanyatt. Sárga könyvet olvas. Nagyon izgalmas lehet, mert csak másodszori köszöntésemre néz ki belőle. Fél szemmel.

— Jó napot — biccent rám, és szandálos lábával oldalba rúgja a barátságtalanul morgó fekete pulit.

— Bocsánat — hajolok hozzá —, nem tudja, merre van a juhász?

— Én vagyok — válaszolja, és bosszúsan leteszi a könyvet.

— Maga? — meresztem rá a szemem.

— A járástól jött az elvtárs? — kérdezi fölkönyökölve.

— Nem... nem — hebegek.

— Hát?

— Csak úgy. Idevetődtem és ... — cigarettával kínálom.

— Kösz! — hárítja el a Kossuthot. — Fecskét szívok. — Rágyújt.

— Hol a szamár? — kérdezem a kavargó füstkarikák baráti légkörében.

— Gépesítettük — mosolyog kicsit gúnyosan, és a fűben heverő biciklire mutat, majd a szemem közé szúr a tekintetével. — Maga újságíró. Igaz?

— Olyasmi — vallom be.

— Hát csak kérdezzen! Mi érdekli? Az életszínvonalam? Mennyi iskolát jártam? Mit olvasok?

Most már csak azért is kérdezem.

— A suba már nem divat?

— Ilyen melegben?

— És ha esik?

— Ott a nylon az aktában.

— Hát furulyázni szokott?

— Már azt jobban csinálja a tranzisztoros — és kiemeli a bokor tövéből a táskarádióját.

— Köszönöm. Isten megáldja! — Gyorsan hátat fordítok neki, és szívemben rettenetes csalódással indulok vissza a falu felé.

Ám egyszerre csak gomolygó porfelhőbe burkoltan közelít felém motorján a garabonciás. Alig egy arasznyira húz el mellettem. Ijedten pislogok utána. Hát látom — egy uramisten —, hogy az én juhászomnál kiugrik a porfelhőből, a bokorba csapja ördögkerekét és piros kendős fejét sej, haj, stb.!

Aztán a levegőrétegek a hagyomány szellemében rétegeződnek, és én látom, hogy a tótágast álló bokor fölött „nilon" felhő lebeg, és alatta, mint két kisangyal, ölelkeztek a juhász meg a garabonciás lány.

Sólyom László

Fenntartás

Egyszer, évekkel ezelőtt, hogy, hogy nem, a fogamhoz vertem néhány garast, és a szerény összeget betettem kedvenc bankom, az Országos Takarékpénztár legközelebbi fiókjába. Gondoltam, jól jön még az ínség perceiben ez a kis dohány, amit a bőség másodperceiben összekuporgattam. S így is lett.

A múlt hónapban, sajnálatos módon, talán a nagy meleg miatt, már huszadika körül nem

volt egyetlen fityingem sem az elsejei fizetésből. Hálistennek eszembe jutott a jó öreg betétkönyv, és úgy találtam, hogy itt az ideje felszámolni ezt a kispolgári csökevényt. Gyorsan előhalásztam a pohárszék mélyéről és leiszkoltam vele a sarki otépébe:

— Szeretném kivenni a pénzt... — mondtam mohón, bár kissé szégyenkezve, mert az volt az érzésem, hogy az itteni etika íratlan törvényei szerint aránytalanul elegánsabb dolog betenni, mint kivenni.

— Semmi akadálya! — jelentette ki okmányaim átvizsgálása után egy szabatoskülsejű fiatalember. — Ön ezt az összeget úgynevezett f e n n t a r t á s s a l helyezte el nálunk. Amint látja, a betétkönyvére rá is van pecsételve a „FENNTARTÁSSAL" szó. Méghozzá azzal a fenntartással, hogy a pénzt kizárólag csak az ön aláírása ellenében adhatjuk ki.

— Szerencsére épp nálam van az aláírásom, — élcelődtem.

— Akkor tessék aláírni ezt a blankettát.

Aláírtam és odasomfordáltam a pénztárablak elé, hogy késedelem nélkül zsebre vághassam a gubát, amint a számomat szólítják. Hát ahogy illedelmesen ott ácsorgok, egyszer csak észreveszem, hogy a szabatoskülsejű fiatalember engem mutogat két javakorbeli kartársnőnek, majd odahívnak még egy kartársat is, és négyesben gusztálják a szignómat.

Kezdtem magam egy kissé kellemetlenül érezni. Esetleg akaratomon kívül rosszat csináltam? Az ember sohasem lehet elég óvatos ebben a faramuci világban. Legjobb az ilyesmit minél hamarabb tisztázni. Hozzájuk léptem:

— Talán valami probléma merült fel?

— Legyen szíves aláírni ezt a másik űrlapot, — mondta a molettebbik hölgy.

Aláírtam.

— Minden rendben van, kartárs! Csak az aláírása az elmúlt esztendők alatt eléggé megváltozott és biztonság kedvéért a kolléga egy kis konzíliumot hívott össze... Ezt ne vegye kérem személyeskedésnek, mi az ilyen elővigyázatossági rendszabályokkal az ügyfeleink érdekeit védjük.

— Igazán kedves önöktől, — rebegtem meghatottan.

Midőn néhány perc múlva, bukszámban a szolid tőkével, kioldalogtam az utcára, morfondírozni kezdtem a dolgon. Szóval így állunk. Már az aláírásom is öregszik. Magam elé képzeltem ifjúkori kézjegyemet.

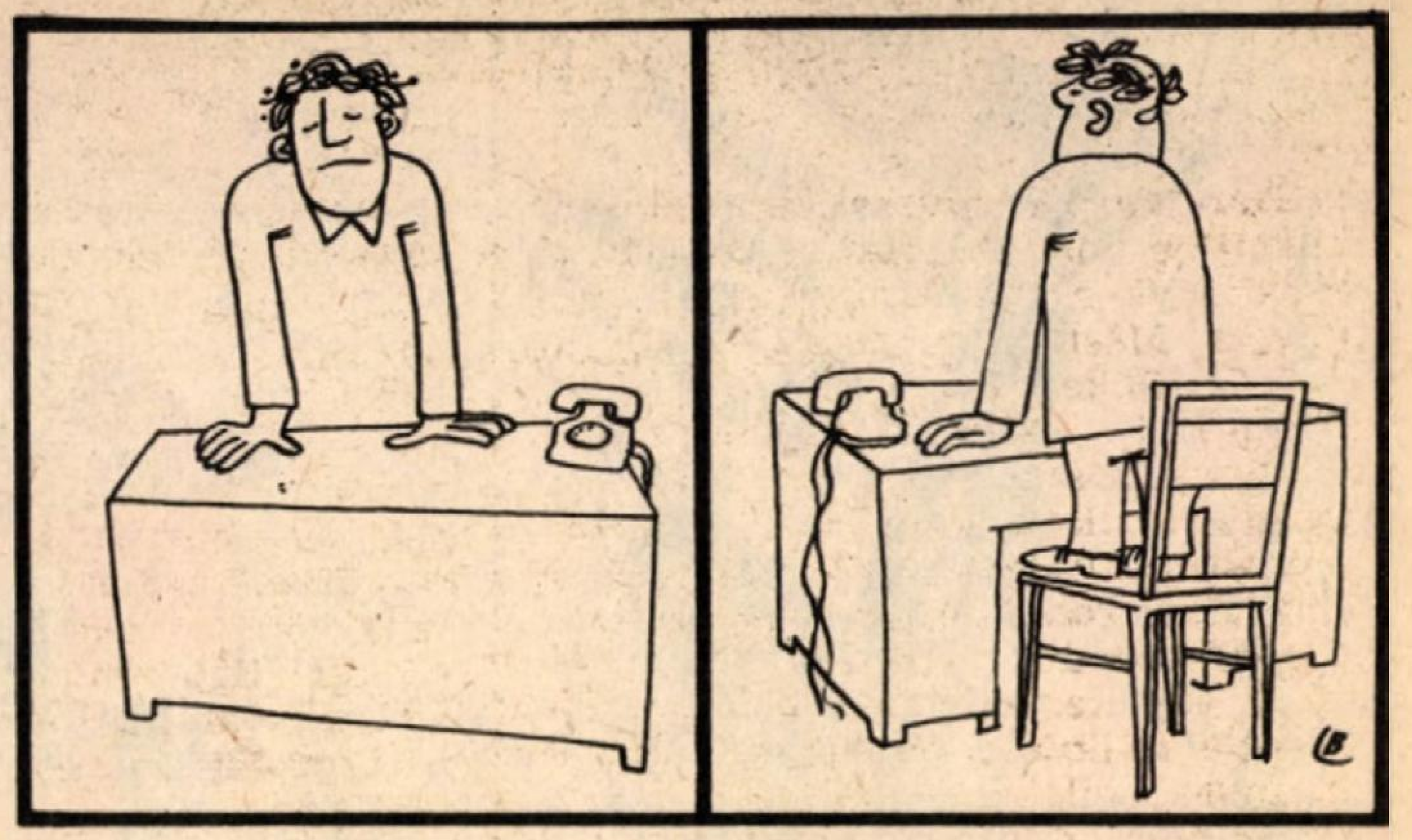

Hát igen, az stramm kis aláírás volt! Csupa erő és lendület. Most bezzeg jóval silányabb a helyzet. A hajdan délceg betűk pocakot eresztettek, akár a gazdájuk. Nyilván a sok körmöléstől. De mit tudok ez ellen tenni? Aláírásfiatalító tablettákat aligha árulnak a patikában. Esetleg valamiféle szigorú írás-diétát kéne tartanom. Az talán segít. Csupán annyit írni minden nap, amennyi a létfenntartáshoz feltétlen szükséges. Nem is rossz ötlet!

A kúrát azzal kezdem, hogy ezt a humoreszket sürgősen befejezem...

Dalmáth Ferenc

Nagy ember

Ugratás

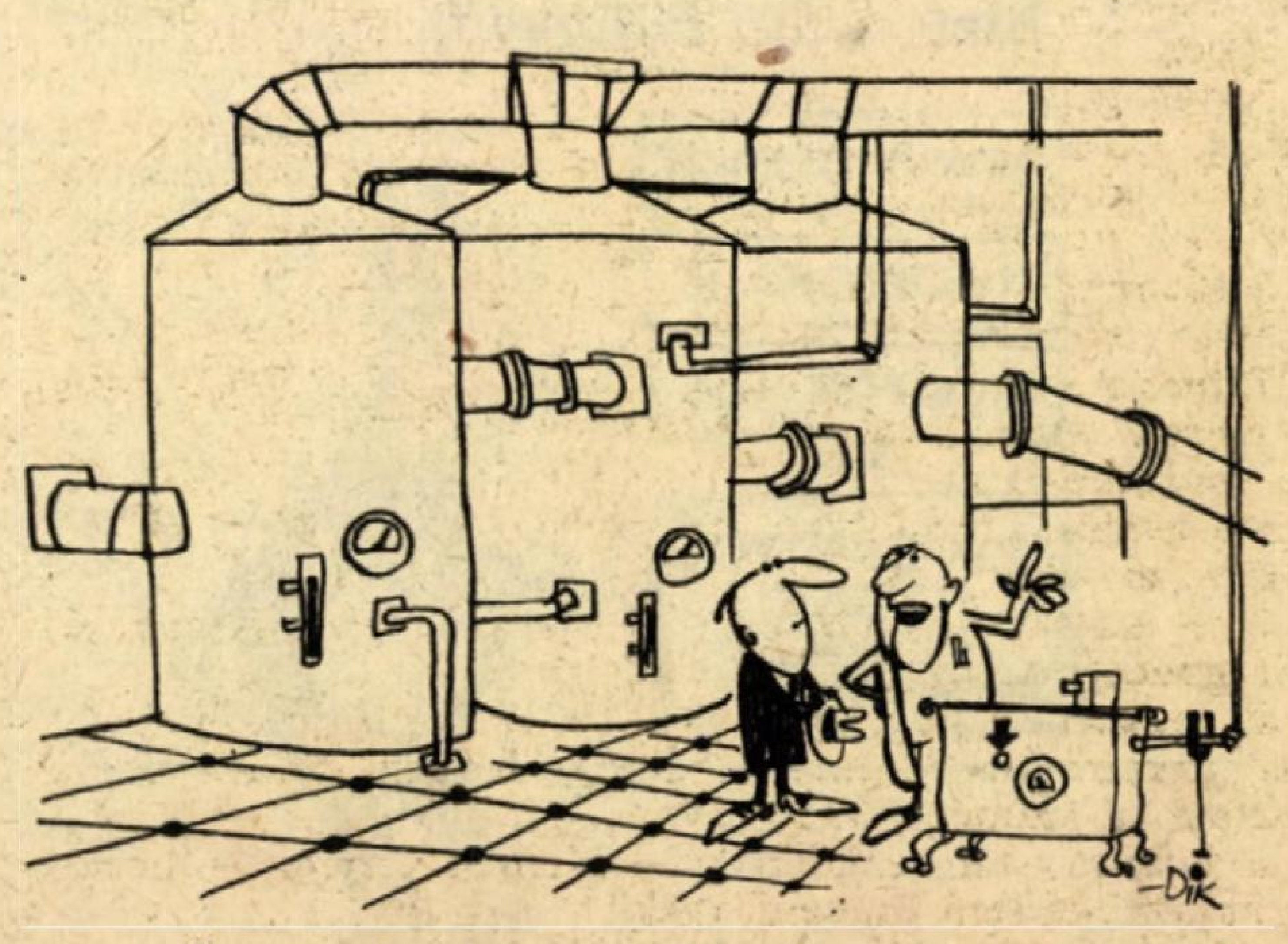
Hát nem. Mindennek azért én se dőlök be.

Pedig jóhiszemű ember vagyok, kételkedés nélkül fogadom még az újságok kis színes híreit is. Arcizomrándulás nélkül elhittem például a múltkor, hogy egy kilencven éves asszony ikreket szült százhúsz éves férjének.

De azt a hírt, miszerint egy taxihiánnyal küszködő világvárosban évek óta százával állnak az új kocsik, mert nincs hozzájuk taxióra, már én se hiszem el. Nem létezik, hogy létezik a világon oly vállalat, amelyik milliós haszonról, és a lakosság jobb kiszolgálásának öröméről lemond, csak azért, mert nem tud h a j s z á l p o n t o s a n kalkulálni. Olyan ez, mintha a Dunai Vasmű abbahagyná a termelést, mivel nem stabil a vas világpiaci ára...

Hát nem. Mindennek azért én se dőlök be, akkor se, ha maga a taxi-vállalat igazgatója nyilatkozza is a magyar rádióban, hogy még kb. a jövő év elejéig nem üzemeltetik az összes új kocsijukat import-óra hiány miatt. Ez csak ugratás lehet. **(d—i)**

Üzemlátogatás

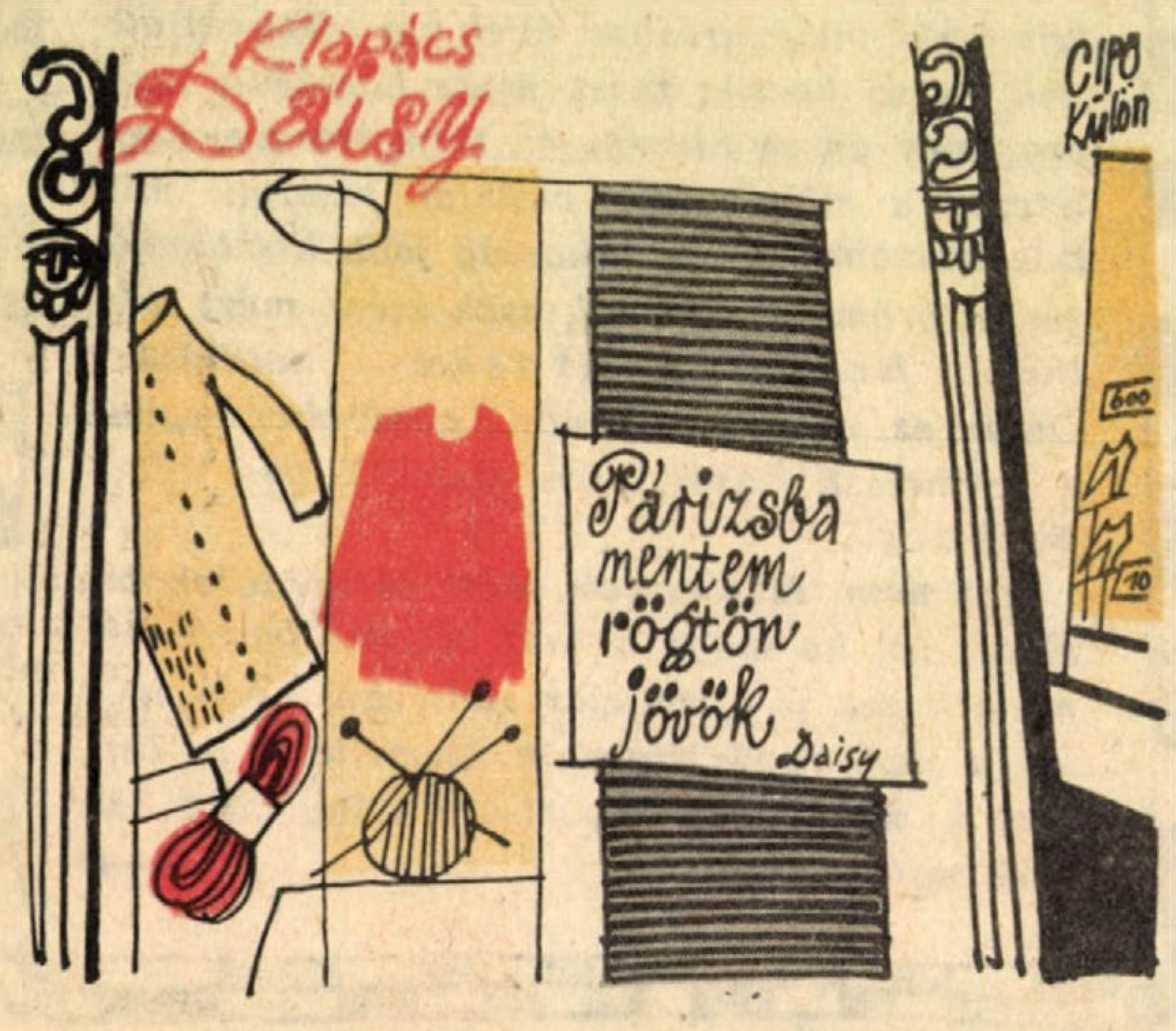
– A gyártmányainkat ez a kis gép készíti, a naggyal kávét főzünk...

Egy őszinte tábla

Mészáros András rajza

Utcakép

Az előrelátó biztonsági felügyelő

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy fiatalember beállít a maszek fogorvoshoz és megkérdi:

– Doktor úr, hosszabb kezelésnél nem adna valami kedvezményt?

– De igen. Minden tizedik fogát ingyen húzom ki.

*

Fehér bemegy a vendéglőbe ebédelni. Amíg eszik, egy pincér folyton ránéz.

– Mit bámul maga rajtam?! – fortyan fel Fehér.

– Bocsánat – mondja a pincér –, de az evőeszközökért én vagyok felelős.

*

Kovács panaszkodik az ügyvédjének:

– El akarok válni a feleségemtől, mert az egyke ellen küzdött.

– Ezért akar elválni?

– Igen. A tudtom nélkül küzdött...

*

Fekete hamis útlevéllel utazik. Az útlevélben Csuhadingernek hívják. Amint a határra ér, a hivatalos közeg megkérdezi tőle:

– Hogy hívják?

Fekete izgalmában elfelejti, hogy milyen név van az útlevelébe írva, és hebegve kinyögi:

– Egy biztos, hogy Feketének nem hívnak...

E heti hirdetéseink

Pesti tudósítónktól

Az ember hiába keresi a tökéletességet ezen a világon, keserű tapasztalatok árán jön rá arra, hogy senki és semmi sem tökéletes. Szerencsére vannak dicséretes kivételek, amint az egy újságcímből kiderül: „Tökéletes a zűrzavar Dél-Vietnamban.”

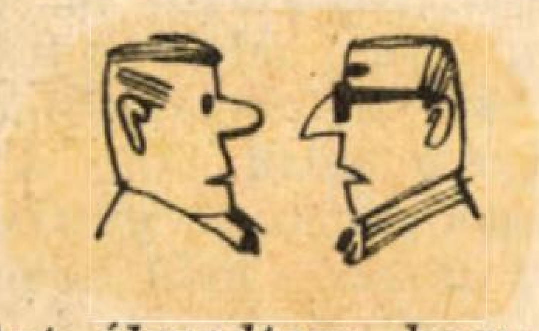

— Láttad a Drámai Színházban Makonya új darabját, a Bánk bánt?

— Hogy? Úgy emlékszem, a Bánk bánt Katona József írta.

— De Makonya rendezte! Aki némileg járatos a filmszakmában, ahol az író megvetett szerepe közismert, azonnal kitalálja, hogy a fenti párbeszéd egyik szereplője filmrendező.

Egyetlen olyan filmíró ismeretes csak, akinek jelentősége a rendezőével egyenértékű. Ez Chaplin, akit nem nyom el a Chaplin-filmek rendezője, főszereplője és zeneszerzője.

Azt álmodtam, hogy egy nehéz bölcseleti kérdésben föl akartam hívni Arisztotelészt. Amikor a telefonkönyvben meg akartam nézni a nagy gondolkodó telefonszámát, az A-betűnél ezt találtam: Arisztotelész, lásd Filozófusok.

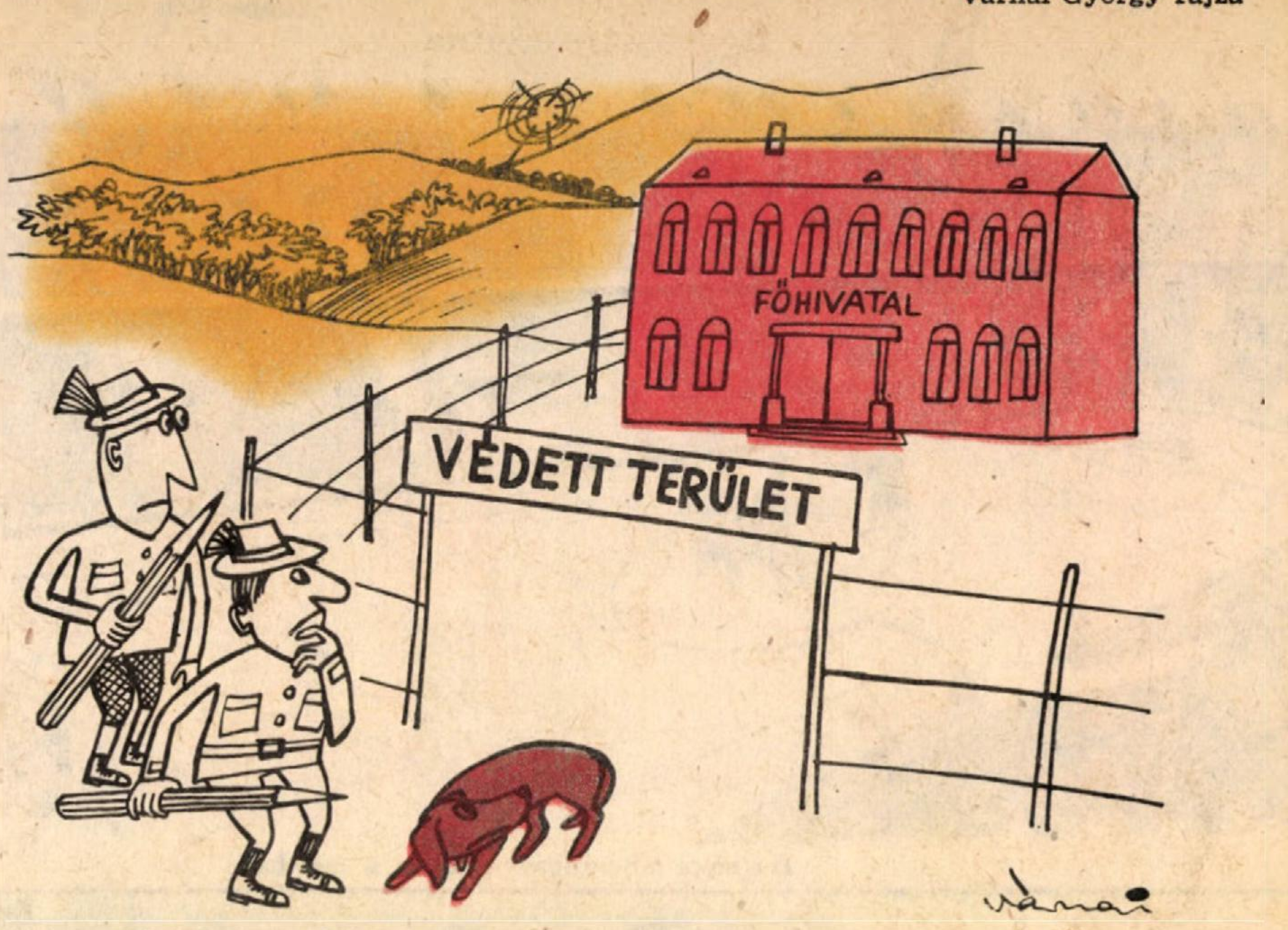
Érdekesen változnak korunk életelvei. Még emlékszünk rá, hogy volt idő, amikor arra figyelmeztettek minket, hogy *„Aki nem dolgozik, az ne is egyék!”* Most viszont ezt olvastam villamoson és autóbuszon: *„Kényelmesen élhet, dolgoznak a gépek!”*

Én még kiegészíteném egy hasonlóképpen költői intelemmel: *„Dolgozzatok, gépek, mert hogyha henyéltek, jók lesztek a MÉH-nek!”* Hiába, a kibernetika korában az életbölcsességeket is gépesítik.

f. l.

Őszi vadászat

Várnai György rajza

Kollektív szellem

ALLERGIÁS VŐLEGÉNY

Torinóban történt, hogy Carla Biagini kisasszony talpig fehérben jelent meg esküvőjén. Vőlegénye, Paolo Passaponti azonban mérgesen kirohant a templomból, amikor meglátta menyasszonyát.

— Megmondtam neki, hogy utálom a fehér színt! — magyarázta indulattól vörös arccal. — Megbeszéltük, hogy rózsaszínbe öltözik. Micsoda házasság lesz abból, ha a nő már az elején az ellenkezőjét csinálja annak, amit a férfi akar?

Hogy micsoda házasság lesz ebből, arra csak következtetni lehet abból, hogy egy félóra múlva mégis megtartották az esküvőt. Paolo arca még mindig vörös volt, Carla ruhája pedig még mindig fehér...

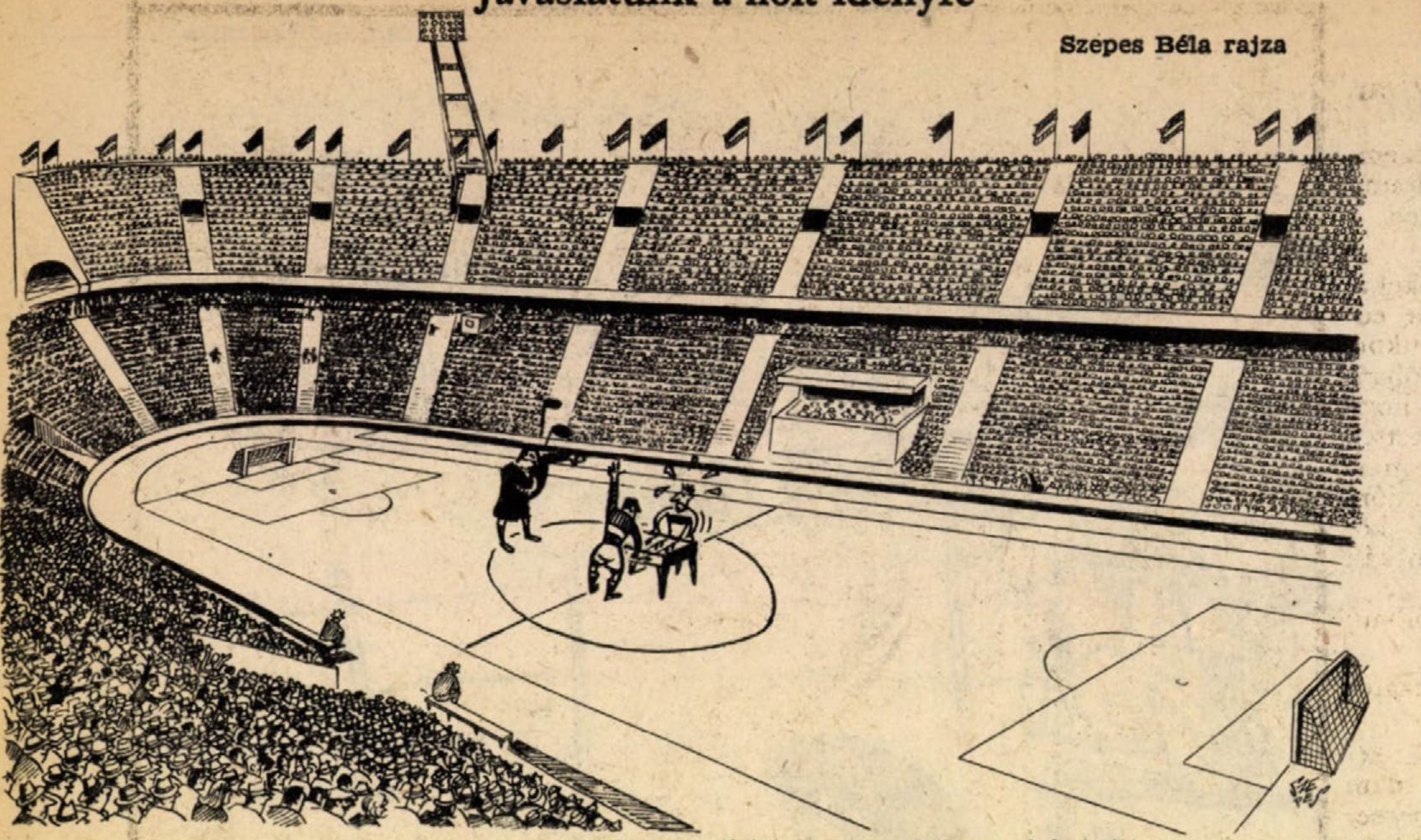
Becsület-asztal

Fülöp György rajza

Javaslatunk a holt idényre

Szepes Béla rajza

Ha nincs labdarúgás – jöjjön a fafutball!

SAJNOS...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

Ny. Imre, Bp. XI., Daróczi u. – „Ke-Fe" – S. Sára, Szolnok – R. György, Parádsasvár – V. Emil, Székesfehérvár – B. Zoltán, Bp. VII., Vörösmarty u. – T. Annamária, Nyíregyháza – J. István, Bp. XI., Schönherz u. – H. Vné, Sopron – K. István, Bp. XX. – R. András, Bp. VII., Rákóczi u. – S. Sándor, Bp. XIII., Pozsonyi u. – I. Kálmán, Bp. XX. – M. György, Szentgál – MÓR – S. János, Pilis – TT., Szombathely – H. A. Bp. – D. István, Pécel – Gy. Gábor, Bp. Alkotás u. – V. István, Felsőgöd – V. B. Bp. XIII., Katona J. u. – P. Ignác, Eger – Gy. Jné, Dunaújváros – T. Imre, Szeged – B. Zoltán, Kiskundorozsma – F. Péter, Bp. XIII., Népfürdő u. – V. Antal, Bp. XIV., Dózsa Gy. u. – N. Sándor, Szuhakálló – B. Zsuzsa, Szeged –

SZERETŐ GYEREKEK

Dr. Fedő Géza (a nevet részben megváltoztattam, a vezetéknév fedőnév) így kesergett előttem:

– Amint tudja, közepesen kereső nőgyógyász vagyok, a feleségem pedig vegyészmérnök. Még elég fiatalok vagyunk ahhoz, hogy szeressünk utazni, világot látni. Ezt annál könnyebben megtehetjük, mert gyermekünk, sajnos, nincs, soha nem is akartuk, hogy legyen. Az embert annyira elfoglalja a hivatása. Szóval minden évben elmegyünk külföldre. Amikor az IBUSZ meghirdette a tokiói társasutazást, az elsők közt jelentkeztünk, hiszen megéri nekünk a fejenkénti huszonötezret, hogy láthassuk Japánt és az olimpiai játékokat. Kapva kaptunk a legújabb alkalmon is, amely jövő februárban a napfényes Kuba meglátogatását teszi lehetővé, 14–16 ezerért. A pénzünk addigra meglesz, és 35 napi szabadságot jövőre is tudunk biztosítani magunknak. De miért csak külföldre indítanak ilyen társasutazásokat? Talán tudja, hogy én is, a feleségem is Kisvárdáról származunk, egyszerű parasztszülők gyermekei vagyunk. A szüleink hál' Istennek még élnek. De hogy látogassuk meg őket? Kisvárda több mint 300 kilométerre esik Budapesttől. Oda-vissza csaknem 700 kilométert kell megtenni. Vonaton ez az út nagyon hosszú és unalmas. Van egy Opel Rekordom, de a feleségem nem vezet, nekem egyedül meg fárasztó egy ilyen hosszú úton végigvezetni a kocsit. Inkább csak Pesten használjuk, meg nyáron a Balatonra járunk le vele. Mondom, vasúton az egyéni utazás fárasztó és unalmas. És meglehetősen költséges is. Mennyire más a társasutazás! Sok új arc, izgalmas ismerkedések, kellemes társaság az úton. Az idő gyorsan elrepül. És az útiköltség csoportban viszonylag olcsó. Szüleink már túlságosan öregek ahhoz, hogy ők utazzanak fel hozzánk. Évek óta nem láttuk szegénykéket. Van az *Ismerd meg hazádat!* elnevezésű társasutazási akció. De ez is csak bizonyos idegenforgalmi nevezetességek felkeresését teszi lehetővé. Miért nem szervez az IBUSZ társaskirándulást Kisvárdára is? És minden olyan helyre, amely távol esik a fővárostól, de ahol gyámoltalan öreg szülők élnek, akiknek gyermekeit az ország más tájaira vetette a kíméletlen sors.

Heves Ferenc

HÁT NEM ÜTNÉ LE?

Ülök főnököm előszobájában és már ez sem jó. Bentről váratlanul különös párbeszéd hallatszik ki.

– Pontos választ kérek – szól a jól ismert, szigorú főnöki hang. – Miért nem ütötte le?

Megdermedek. Lehet, hogy én tulajdonképpen egy bűntanyán dolgozom?

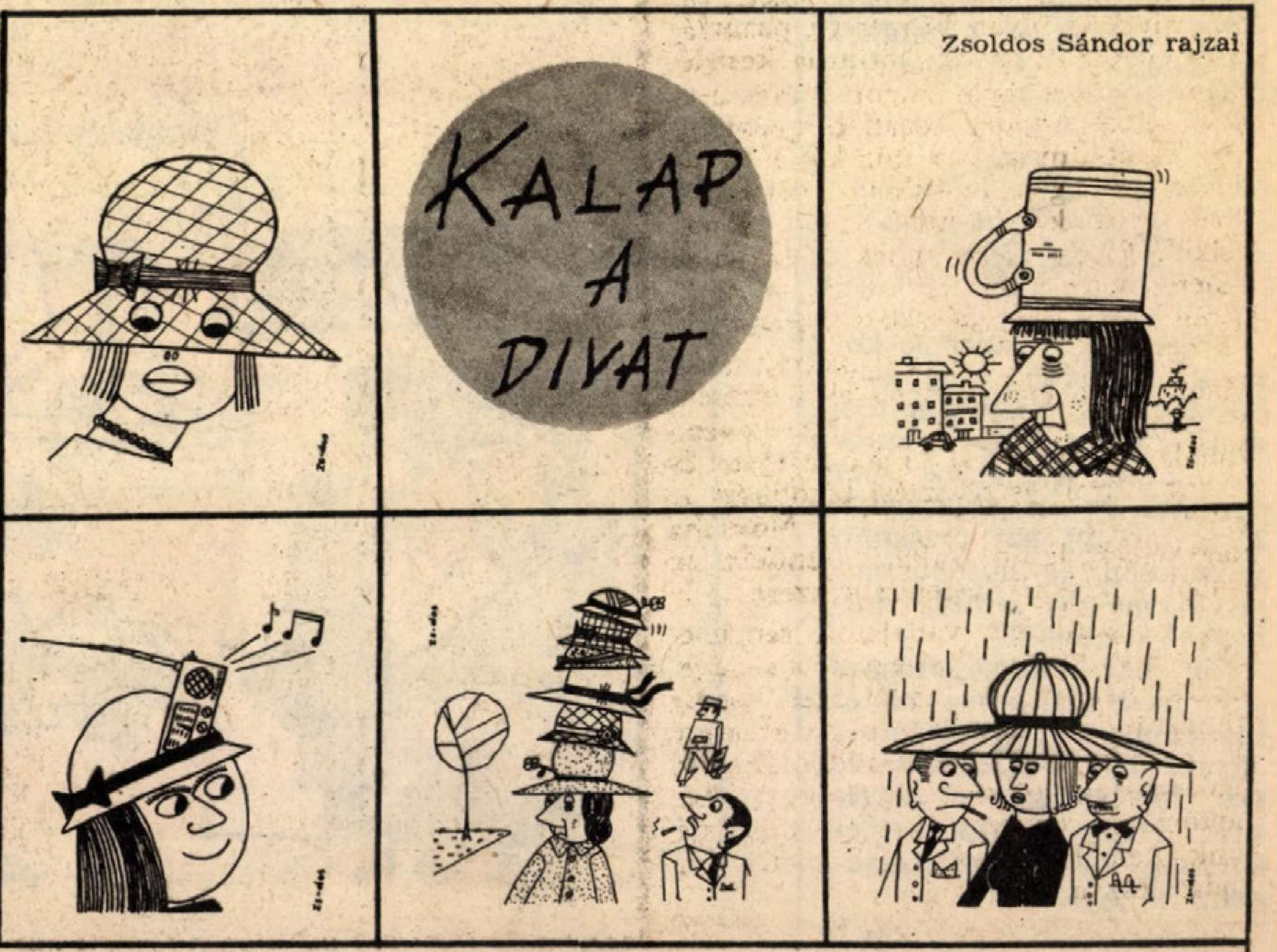
Siránkozó női hang felel: – Nem láttam! Tessék elhinni, nem láttam! Mert hogyha látom, hát nem ütöm le?

Az ajtó kinyílik, feldúltan kijön rajta egy idősebb tisztviselőnő, majd utána maga a főnök, tőle megszokott mosolygó nyugalommal.

Nem tudtam magamon uralkodni. Megkérdeztem. Elszántan. Ha addig élek, akkor is: – Tessék mondani, kit nem ütött le a Sárika, holott kellett volna?

– Ja? legyintett főnököm elnézően. A kettőspontot! De egy egész oldalon keresztül!

F. Á.

Zsoldos Sándor rajzai

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Egy különös kalap nyomában

A múlt héten, amikor a feleségemnek egy orkán kabátot vásároltam, különös tárgyat pillantottam meg a kabát zsebében.

Valami kalapszerű sapka vagy sapkaszerű kalap, amilyenhez hasonlót eddig csak egyszer láttam afrikai cukornádvágók fején egy filmhíradóban. Megkönnyebbülten vettem észre, hogy a kalap hétötvenes árát külön tüntették fel az orkán árcéduláján. Közöltem is rögtön az eladóval, hogy a fejfedőre nem tartok igényt. Erre az eladó közölte velem, hogy a kalap az orkán égisze alatt került forgalomba, és a kettő csak *egykalap* alatt vásárolható meg.

Ezek után elindultam a titokzatos nádvágókalap nyomában.

Születési helye a budapesti VI. kerületi Kézműipari Vállalat, ahol nem kevesebb, mint 46 centiméter becses és jobb sorsra érdemes orkán anyagot fuserálnak el egy-egy ilyen szörnyszü-

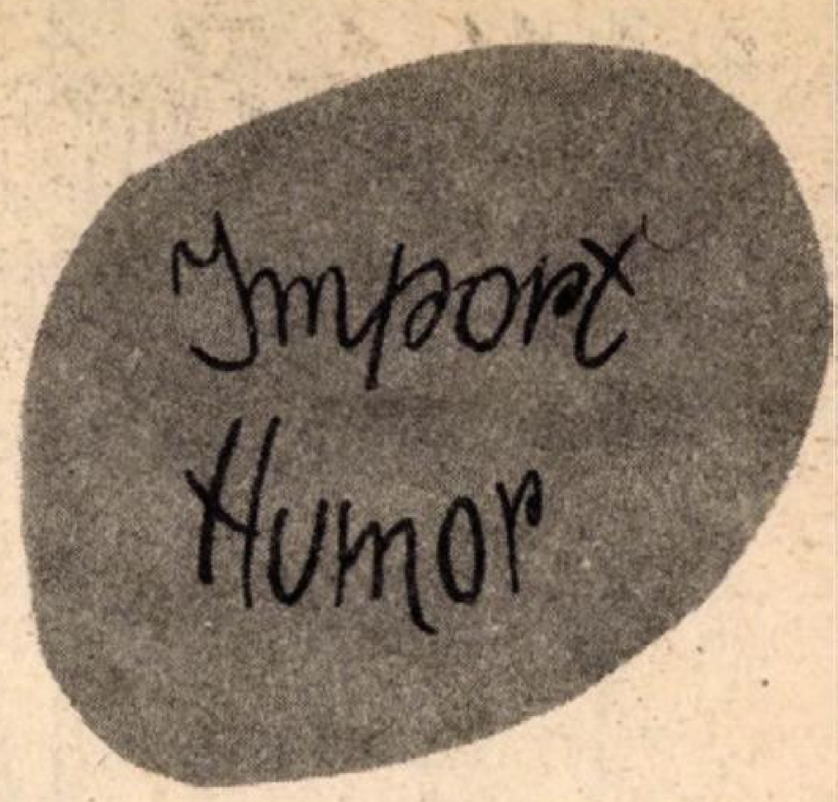

löttre, melyet eddig, azt hiszem, csak egészen elszánt vevők húztak a fejükre. Azt is megtudtam, hogy egy ilyen kalap anyagostul, munkabérestül kb. hatvan forintba kerül a vállalatnak, és az ötvenegynéhány forintos ráfizetést állami hozzájárulásból fedezik. A múlt negyedévben csupán ez a vállalat 330 darab ilyen kalappal megfejelt kabátot készített. Ha ehhez hozzávesszük, hogy a kalapos orkánt három éve tervezték, és azóta nem tudom, hány üzem, ki tudja, hány kalaptorzóval boldogította a vásárlóközönséget, bizony nem is olyan kisméretű pazarlás tárul elénk. A hatvan forintba kerülő, állami támogatással hétötvenért árusított kalap minden tucatjához egy orkán kabát anyagát és munkáját fecsérelték el. Vagyis 12 kalapos orkán helyett 13-at készíthettek volna, kalap nélkül. És mindezt annak a ténynek ismeretében, hogy az orkán nálunk, sajnos, évek óta időszakos hiánycikk.

Végül néhány szót a bábákról, akik között sajnos nem veszett el a gyerek. A kalapot a Ruházati Mintatervező Vállalat tervezte, azt jónak tartotta és átvette a gyártásfejlesztési bizottság. A gyártó üzem központjától a Nőiruha Nagykereskedelmi Vállalat rendelt az áruból a kiskereskedelem részére.

A megkérdezett vállalatok rendeletekre hivatkoztak, és egymásra igyekeztek hárítani a felelősséget, pedig mindannyian felelősek a pazarlásért, és a sorozatos nemtörődömségnek, gépiességnek köszönhető, hogy a kalaptorzó hároméves kort ért meg nálunk. Reméljük, hogy ez a méltatlankodás lesz a nekrológja.

(f—y)

(A moszkvai Krokodilból és a rigai Dadzis-ből)

– Van itt valaki, aki nem főnök? Egy fuvarlevélre volna szükségem . . .

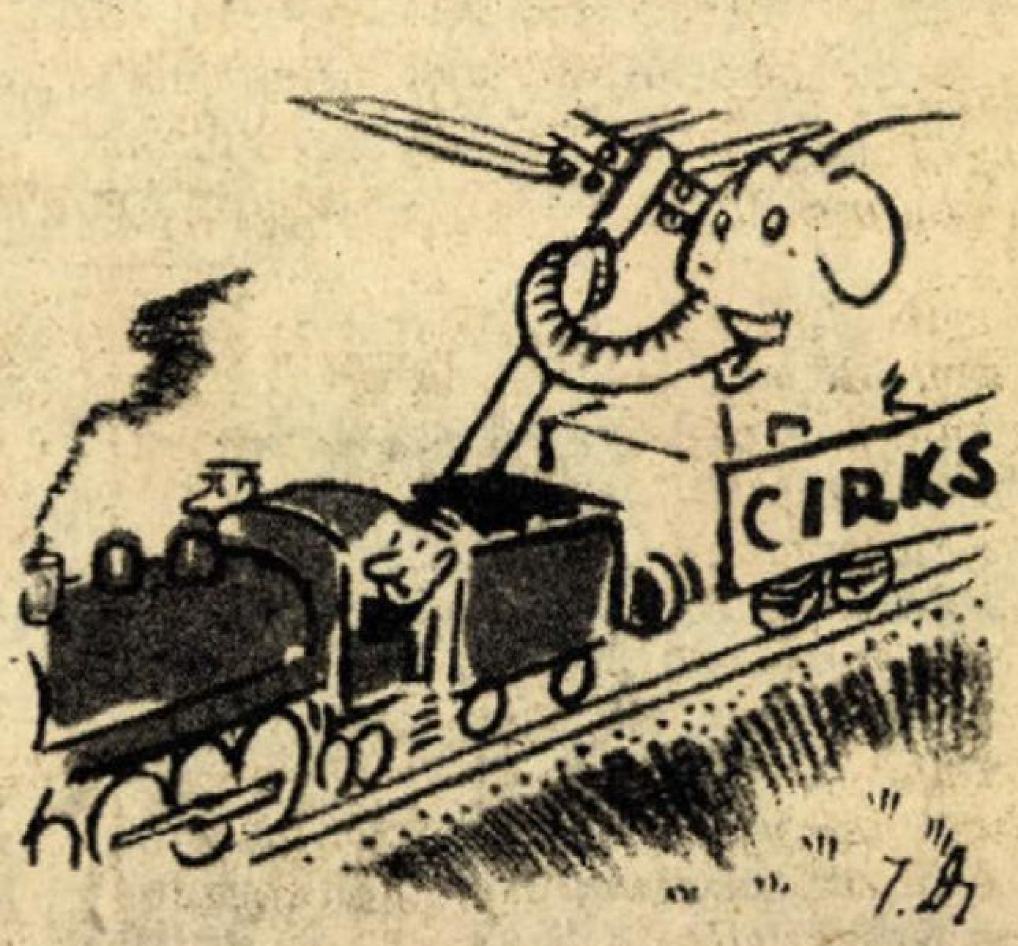
Az első felvonás után

– Tartsátok vissza a nézőket!

Olvasójel

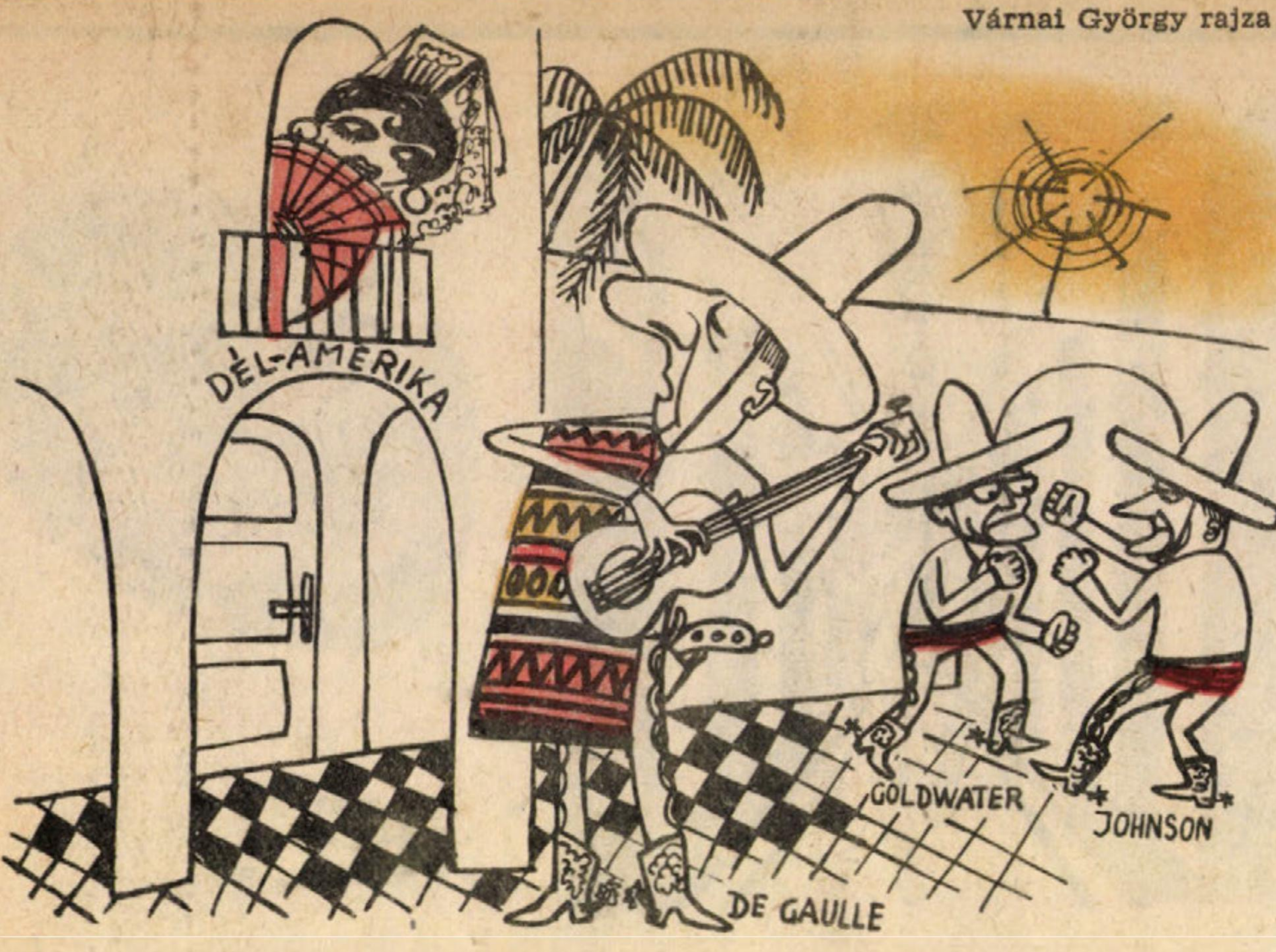

– Nem értem, mi történt! Nem indul a mozdony . . .

A nevető harmadik

Várnai György rajza

Jámbor vesézés

ÖNAJÁNLÁS

Ki nagystílű, nem részletez —
bátran vesézhetek,
hibás amaz, emez,
minden,
kímélet nincsen,
nem jó úgy sem, így sem.
Vesézek —
ezt teszem
szüntelen,
így emelkedem
a többiek fölébe:
van hiba sok,
s jómagam annyit úgyse hibázhatok,
mint a többiek együttvéve.

RÉGI BARÁTUNK...

Régi barátunk, a kritikus —
szükség van, úgy mondják, rá is...
Legyen hát hosszú az élete,
de — m á r i s.

SÍRFELIRAT

Helyezkedett.
Így élt le egy életet.
Emitt
már nem helyezkedik.
Elhelyeztetett.

Bácski György

Irka firka

Lajos kollégámnak régi rosszakarója vagyok. Most végre alkalmam nyílt borsot törni az orra alá. A hivatalban elkunyerált tőlem egy detektívregényt. A könyvet kölcsönadtam, de névtelen levélben megírtam neki, hogy ki a gyilkos...

*

Tegnap szolid esténk volt. Korán hazamentünk, megvacsoráztunk, szidtuk egy kicsit a tévé műsorát, aztán lefeküdtünk aludni.

*

Beszélgetéstöredék a villamoson:
— Hej, ha nekem most egy összegben a bukszámban lenne, amit eddig totóra költöttem...
— Mit csinálnál vele?
— Ellottóznám!!

*

Egy kisebb utcai nézeteltérés alkalmával, ahol mint néző működtem közre, jegyeztem fel az alábbi korszerű fenyegetést:
— Mérsékelje magát, jóember, vagy akkora pofont kap, hogy átesik a ló túlsó oldalára!

*

Társaságban hiánycikkekről beszélgetünk.
M. ezt kevesli, N. pedig azt. Ekkor Z. váratlanul közbeszól:
— Miért nincs medvecukor?
Bűntudatosan elpirulok: hát már ennyire hűtlen lettem ifjúkori eszményképeimhez, hogy a medvecukor idáig eszembe se jutott?!...

*

Miközben hallgattam a rádióelőadást, hogy nem lesz világvége, folyton az járt az eszemben, ha netalántán mégis bekövetkezik a katasztrófa, másnap mennyi kaján levelet kap majd a Rádió...

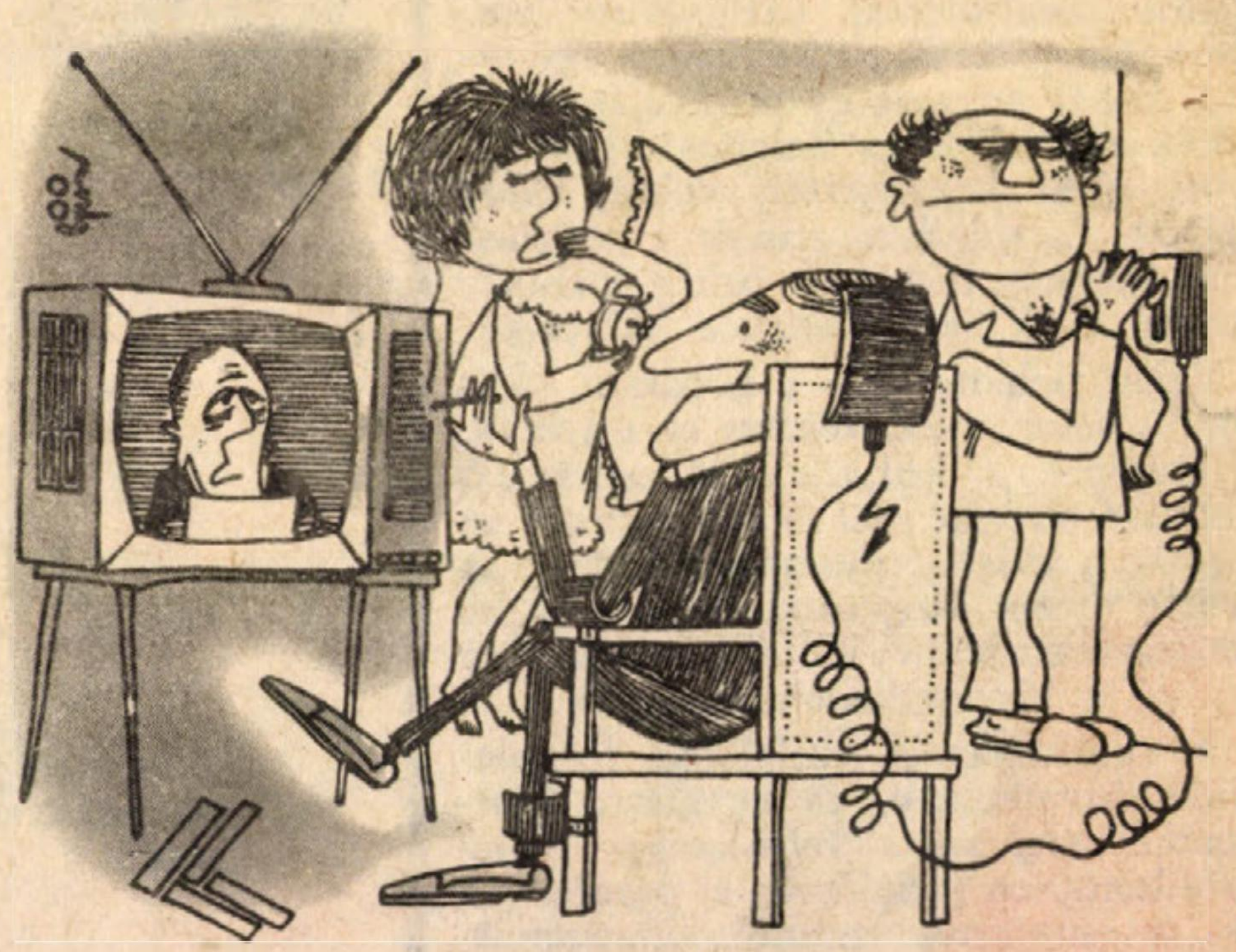
(d—th)

Őszinte sebész

– Sajnos, nincs kézügyességem...

Televíziós vendég

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel: 343–100. *142–220. – 64,5842 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504